

www.athanas.gr

Ε.Τ.ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ & Σ.Τ.Ε.
(του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

1.ΑΣΤΙΚΟΛΟΓΟΣ,2.ΕΜΠΟΡΙΚΟΛΟΓΟΣ & 3.ΔΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Ε.Τ.ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ & Σ.Τ.Ε.

1.ΑΣΤΙΚΟΛΟΓΟΣ, 2. ΕΜΠΟΡΙΚΟΛΟΓΟΣ & 3.ΔΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

(ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ'ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ,
ΠΟΥ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ Ν.4335/2015-Φ.Ε.Κ. Α' 87/23.7.2015)

ΣΤΗΝ ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΞΕ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ,
με προϊστάμενους τον Καθηγητή κ. Κων/τίνο Κεραμέα
και την Καθηγήτρια κ. Πελαγία Γέσιου-Φαλτσή.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ 36,ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,Τ.Κ.54622
ΤΗΛ.2310 238901

FAX 2314 038132:ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΩΡΕΣ.
FAX 2310 260229:ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ,ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΩΡΕΣ 4-9 Μ.Μ.

Το πίο πρόσφατο έργο του κ. Γ.Αθανασιάδη και το πίο μεγάλο (1.000 σελίδες) είναι η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ'ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ,ΠΟΥ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ Ν.4335/1915 - Φ.Ε.Κ. Α' 87/23.7.2015.

Το κείμενο του νόμου αυτού συνετάγη από την νομοθετική επιτροπή του Α.Σαμαρά και τροποποιήθηκε από την νομοθετική επιτροπή του Α.Τσίπρα.

Το εξώφυλλο του έργου αυτού του κ. Αθανασιάδη είναι το εξής:

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ,
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Ε.Τ.
 ΑΣΤΙΚΟΛΟΓΟΣ, ΕΜΠΟΡΙΚΟΛΟΓΟΣ & ΔΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΞΕ ΣΤΗΝ ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ Α.Π.Θ.
 ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

**ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ
 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
 ΠΟΥ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ
 ΜΕ ΤΟΝ Ν.4335/2015
 (Φ.Ε.Κ. Α'87/23.7.2015)**

ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΜΕΝΗ
 ΑΠΟ ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΣΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ 1.054 ΑΡΘΡΩΝ
 ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΝΤΑ ΚΠΟΛΔ
 ΜΙΚΡΗ ,ΑΛΛΑ ΠΛΗΡΗΣ, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ'ΑΡΘΡΟ.

ΕΠΙΤΟΜΟ ΕΡΓΟ
 (ΑΡΘΡΑ 1-1054, ΣΕΛΙΔΕΣ 1.000)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΕΡΓΟ
 ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΧΡΗΣΗΣ
 ΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2015

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΕΤΕ ΤΗΝ ΑΝΩ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΜΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ, ΣΤΕΛΝΟΝΤΑΣ ΣΕ ΜΕΝΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ FAX ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΣΑΣ:

α) ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΩΡΑ ΣΤΟ FAX 2314 038132.

β) ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΗΜΕΡΑ ,ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΩΡΕΣ 4-9 Μ.Μ. ΣΤΟ FAX 2310 260229.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΣΑΣ ΘΑ ΑΝΑΓΡΑΦΕΤΕ:

α) ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΥ ΗΤΟΙ: ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Ε.Τ. : "ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΠΟΥ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ Ν.4335/2015",

β) ΤΟ ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΣΑΣ,

γ) ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΣΑΣ ΩΣ ΔΙΚΑΣΤΟΥ Ή ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ Ή ΑΛΛΗ,

δ) ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΑΣ,

ε) ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΑΣ,

στ) ΤΟ FAX σας,

ζ) ΤΟ Α.Φ.Μ. σας και την Δ.Ο.Υ. στην οποία υπάγεσθε

ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΣΤΑΛΕΙ Η ΑΝΩ ΕΠΙΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΜΟΥ, ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ 400 50 ΕΥΡΩ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΥΠΟΣΧΕΣΘΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΣΑΣ ΝΑ ΚΑΤΑΒΑΛΕΤΕ. ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΚΑΙ - ΟΧΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ- ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΝΟΜΙΜΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ : ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΜΟΥ (ποσού 400 50 ευρώ).

Με την δαπάνη του COURIER επιβαρύνεσθε εσείς.

Επίσης άν βρίσκεσθε στην Θεσσαλονίκη μπορείτε να στείλετε φίλο σας ή να περάσετε από το Συμβολαιογραφείο της κόρης μου Ελίζας Αθανασιάδου-Αυγερινού, που βρίσκεται στην οδό Πλουτάρχου αρ.8-Θεσσαλονίκη Τ.Κ.546 23, Δευτέρα έως και Παρασκευή, πρωινές ώρες 11.30 π.μ - 2.30 μ.μ. (Η οδός Πλουτάρχου είναι κάθετος στο Νο 36 της οδού Μητροπόλεως και απέχει 50 μ. περίπου από την πλατεία Αριστοτέλους της παραλίας) και ν' αγοράσετε την άνω επίτομη ερμηνεία μου.-

Κατωτέρω παρουσιάζονται επιλογές από το ανωτέρω σύγγραμμα του κ. Γ.Αθανασιάδη:

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΣΕΛΙΔΕΣ
1) ΕΞΩΦΥΛΛΟ.....	1
2) ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	3
3) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.....	4
4) ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ.....	5
5) Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ.....	6
6) Η ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ.....	8
7) ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.....	10
8) ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
9) ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	12
10) ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ.....	14
11) ΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ.....	16
12) ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ Ν.4335/2015.....	22
13) ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΚΠΟΛΔ.....	27 επ.
14) ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.....	81 επ.
15) ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.....	126
16) ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ (ΑΡΘ. 1-1053).....	128-1.000

3) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Σύμφωνα με τον Νόμο 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας, η πνευματική ιδιοκτησία και τα εξ αυτής απορρέοντα δικαιώματα ηθικής φύσεως και περιουσιακής φύσεως και εκμεταλλεύσεως ολοκλήρου του παρόντος πνευματικού έργου ανήκουν, στον δημιουργό του ε.τ. Δικηγόρο του Αρείου Πάγου Γεώργιο Αθανασιάδη του Λαζάρου και της Ελισάβετ, κάτοικο Θεσσαλονίκης επί της οδού Προξένου Κορομηλά αρ.36, κάτοχο του με αριθμό Ν367770 / 1984 δελτίου Αστυνομικής ταυτότητας, εκδοθέντος από το Γ' Π.Α. Θεσσαλονίκης.

Κατά τον ανωτέρω Νόμο, χωρίς άδεια του ανωτέρω δημιουργού, απαγορεύεται η εκμετάλλευση του παρόντος έργου, εν όλω ή εν μέρει, με οποιονδήποτε τρόπο (ήτοι λ.χ. με εφαρμογή, χρησιμοποίηση ή χρήση, διδασκαλία, περιγραφή, παρουσίαση στο κοινό, ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και αναμετάδοση, αναδημοσίευση, εγγραφή, αντιγραφή, μετάφραση, διασκευή, αναπαραγωγή, ταχυδρόμηση, μεταφορά, διανομή, θέση σε κυκλοφορία, ενσωμάτωση σε ιστοσελίδα, κ.λ.π.).

5) Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Ε.Τ.

-Σπούδασα στην Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου με Υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών και με άριστες επιδόσεις, Νομικές, Οικονομικές και Πολιτικές Επιστήμες.

-Στην ίδια Νομική Σχολή παρακολούθησα Μεταπτυχιακές Σπουδές στο Αστικό Δίκαιο, στο Εμπορικό Δίκαιο και στην Πολιτική Δικονομία.

-Στην Νομική Σχολή του Α.Π.Θ., στην αρχή της δικηγορικής μου σταδιοδρομίας, αφού πέτυχα στις σχετικές εξετάσεις, διορίσθηκα έμμισθος Επιστημονικός Βοηθός της Τακτικής Έδρας του Αστικού Δικονομικού Δικαίου. (Διευθυντής: Καθηγητής Κων/τίνος Κεραμέας).

-Προς χρήση των φοιτητών της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. έγραψα, με εντολή και εποπτεία του Καθηγητού Κ.Κεραμέα, το "διάγραμμα παραδόσεων" του, που αφορούσε: "Τα Ένδικα Μέσα του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας. Γενικών Μέρους. Ειδικών Μέρους: 1. Η Ανακοπή Ερημοδικίας. 2. Η Έφεσις".

(Το διάγραμμα αυτό το συνέχισε και το ολοκλήρωσε, γράφοντας την Αναψηλάφηση και την Αναίρεση ο τότε συνάδελφος και μετέπειτα Καθηγητής Ν.Νίκας.) Το διάγραμμα αυτό απετέλεσε βασικό βοήθημα χιλιάδων φοιτητών στην μελέτη τους.

-Με ανάθεση του Καθηγητού Κωσταντίνου Κεραμέα, δίδαξα, επί μία 5/ετία, στους τεταρτοετείς φοιτητές της Νομικής, Φροντιστηριακά Μαθήματα Εφαρμογών της Πολιτικής Δικονομίας και ειδικότερα Εφαρμογών του Δικαίου των Ενδίκων Μέσων και του Δικαίου της Αναγκαστικής Εκτέλεσης.

Για τα Φροντιστηριακά αυτά Μαθήματα εργάσθηκα υπό την καθοδήγηση της Καθηγήτριας της Έδρας της Πολιτικής Δικονομίας κ. Πελαγίας Γέσιου - Φαλτσή.

-Εργάσθηκα επί σειρά ετών στην Επιστημονική και Νομολογιακή Έρευνα της Πολιτικής Δικονομίας. Αποδελτίωσα και ταξινόμησα χιλιάδες αποφάσεις των Πολιτικών Δικαστηρίων. Σ' αυτήν την αποδελτίωση της Νομολογίας στηρίχθηκαν πολλές επιστημονικές μελέτες και εργασίες.

-Τα νομικά περιοδικά έχουν δημοσιεύσει επιστημονικές μου γνώμες και σχόλια σε δικαστικές αποφάσεις. Τις γνώμες μου αυτές αναφέρουν έγκυροι συγγραφείς, όπως λ.χ. οι Κ.Κεραμεύς, Κ.Μπέης, Ι.Μπρίνιας, Π.Φίλιος, Α.Φλούδας, Χ.Παπαδάκης, κ.ά.

Μια επιστημονική μου γνώμη επηρέασε θετική νομοθετική μεταβολή εκ μέρους της Πολιτείας, η οποία νομοθέτησε την γνώμη μου με ένα από τα άρθρα του ΚΠολΔ.

-Υπήρξα Πανεπιστημιακός Δάσκαλος πολλών Καθηγητών Πανεπιστημίου, Δικαστών, Δικηγόρων και Συμβολαιογράφων.

-Είμαι μέλος της Ενώσεως Ελλήνων Δικονομολόγων.

-Το 1978 έκανα εθελουσία έξοδο από την θέση μου στο Πανεπιστήμιο για ν' αφοσιωθώ στην Δικηγορία. Διότι είναι ωραίο και σπουδαίο να διδάσκει ως Πανεπιστημιακός Δάσκαλος στους νέους την αρμονία και την ειρήνη του Δικαίου.

Αλλ'είναι ωραιότερο και σπουδαιότερο να υλοποιείς την Δικαιοσύνη στις σχέσεις των συναθρώπων σου, ασκώντας το λειτούργημα του Δικηγόρου.-

6) Η ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ,
ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ε.τ.

-Είμαι Δικηγόρος στον Άρειο Πάγο ε.τ. Υπήρξα μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης από το 1968 έως το 2010, οπότε παραιτήθηκα και συνταξιοδοτήθηκα.

-Έχοντας ειδικευθεί στο Αστικό Δίκαιο, στο Εμπορικό Δίκαιο και στην Πολιτική Δικονομία, ίδρυσα το 1971 και διηύθηνα μέχρι το 2010 το Δικηγορικό μου Γραφείο "ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ", το οποίο υπήρξε ένα από τα κορυφαία Δικηγορικά Γραφεία της Θεσσαλονίκης.

-Για μικρό χρονικό διάστημα υπήρξα Νομικός Σύμβουλος της Ελληνικής Τράπεζας Βιομηχανικής Αναπτύξεως. (Ε.Τ.Β.Α.) (Κατάστημα Θεσσαλονίκης).

-Τελικά όμως με κέρδισε η ελεύθερη μάχιμη δικηγορία.

-Άσκησα με μεγάλη επιτυχία ελεύθερη μάχιμη δικηγορία επί 42 χρόνια (1968-2010), υποστηρίζοντας και υπερασπιζόμενος υποθέσεις, κυρίως μεγάλες και δύσκολες, Αστικού Δικαίου, Εμπορικού Δικαίου και Διοικητικού Δικαίου, σε όλα τα δικαστήρια της Χώρας και στα Ανώτατα Δικαστήρια του Αρείου Πάγου, του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

-Τα επιστημονικά μου δικάγραφα στά 42 χρόνια της δικηγορίας μου αριθμούν πάρα πολλές χιλιάδες σελίδες.

-Σε μία δικαστική μου νίκη για χιλιάδες δικαιούχους η Πολιτεία αντέδρασε νομοθετώντας κατάργηση ισχύοντος δικαιώματος και έδωσε στην κατάργηση αυτή αναδρομική δύναμη.

-Μπορώ να είμαι υπερήφανος - και είμαι - ως δικηγόρος, -διότι με τους δικαστικούς μου αγώνες:

α) Έκτισα ένα σχολείο,

β) Έσωσα από την αιχμαλωσία και τον θάνατο 80 Έλληνες ναυτικούς κατά τον Περσικό πόλεμο και από την δήμευση δύο ελληνικά πλοία,

γ) Πέτυχα την ματαίωση της αναγκαστικής εκτέλεσης (αποβολής) από τα αστικά οικόπεδα δεκάδων οικογενειών,

ε) Πέτυχα την πρώτη δικαστική νίκη κατά των πανωτοκίων των Τραπεζών και προκάλεσα την αλλαγή της σχετικής νομοθεσίας,

στ)Και το πλέον ουσιώδες: Πρωταγωνίστησα στην απονομή δικαιοσύνης σε χιλιάδες συνανθρώπους μου.

-Για πολλές από τις γενικότερου ενδιαφέροντος σοβαρές δικαστικές επιτυχίες μου έγραψε ο ημερήσιος τύπος της Χώρας. Στις δίκες αυτές οι αντίδικοί μου είχαν διακεκριμένους δικηγόρους. (λ.χ. τους Καθηγητές Λ.Σινανιώτη, Σ.Δεληκωστόπουλο, κλπ)

-Το Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης για να με τιμήσει όταν παραιτήθηκα, μου απένειμε παμπηφεί, για την προσφορά μου στην Δικηγορία και στην Νομική Επιστήμη, τον τίτλο του Επίτιμου Δικηγόρου στον Άρειο Πάγο.-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ε.τ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

8) ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α)Σκοπός του παρόντος έργου μου είναι να βοηθήσει τον εφαρμοστή του Δικαίου (κυρίως τον Δικηγόρο και βεβαίως και τον Δικαστή),στο καθημερινό επίμοχθο έργο της ερμηνείας (δηλ.της ανεύρεσης της αληθούς ,της ορθής έννοιας) των διατάξεων των κανόνων δικαίου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, στον συντομότερο δυνατό χρόνο, διότι ο Δικαστής και ο Δικηγόρος, διακονούν την Θέμιδα υπό ασφυκτικές καθημερινές πιέσεις χρόνου.

Με την αναγραφή, κάτω από τα άρθρα του ΚΠολΔ,που χρειάζονται ερμηνεία, ερμηνευτικού πορίσματος ορθού, πλήρους, σαφούς, επιστημονικού, ακριβολόγου και αιτιολογημένου, δηλ. υποστηριζόμενου και επαληθευόμενου από σύμφωνες παραπομπές στην Βιβλιογραφία επιτυγχάνεται ο ανωτέρω σκοπός.

Β)Το ερμηνευτικό αυτό πόνημά μου δεν είναι εκτεταμένου περιεχομένου, διότι λαμβάνοντας υπ' όψη τον λίγο χρόνο και τις πολλές ανάγκες των Δικαστών και των Δικηγόρων,που θα προσφεύγουν στο έργο αυτό, επεδίωξα να δώσω ερμηνεία σαφή, αιτιολογημένη και ορθή, στα άρθρα που χρειάζονται ερμηνεία, παραλείποντας θεωρητικές επεκτάσεις, που δεν εξυπηρετούν τον σκοπό της ερμηνείας, στα πλαίσια της καθημερινής δικαστικής και δικηγορικής πράξης.

Επειδή υπήρξα και πανεπιστημιακός δάσκαλος και για 42 χρόνια μαχόμενος δικηγόρος γνωρίζω ποιά θέματα ενδιαφέρουν την δικηγορική και δικαστική πράξη, στα οποία και εστιάζω και τα οποία αναλύω λεπτομερειακά, στην παρούσα ερμηνεία μου.

Γ)Οι δικονομικές και οι εν γένει νομικές γνώσεις μου, - οι οποίες αρχικά αξιολογήθηκαν ως άριστες από τους επιφανείς πανεπιστημιακούς μου δασκάλους και στην συνέχεια στην δικηγορική μου μακρόχρονη σταδιοδρομία συνετέλεσαν στην επίτευξη πάρα πολύ μεγάλου ποσοστού δικαστικών και εξωδίκων επιτυχιών, - μαζί με τις παραπομπές μου στην Βιβλιογραφία, σε όποιον εφαρμοστή του Δικαίου (Δικαστή ή Δικηγόρο) προσφύγει στην βοήθεια του παρόντος έργου μου, παρέχουν την ασφάλεια, την βεβαιότητα και την "εγγύηση" της ορθής ερμηνείας.-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ε.τ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

9) ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Έχω μελετήσει ,ανάλογα με τις κατά καιρούς θεωρητικές ή δικηγορικές μου ανάγκες, εν όλω ή εν μέρει, όλα τα κατωτέρω δικονομικά έργα και πάρα πολλά από αυτά τα έχει μελετήσει εν όλω και επισταμένα.

Αποτελούν συνεπώς τα παρακάτω έργα την εν ευρεία εννοία βιβλιογραφία μου, αφού έχουν εμπλουτίσει σοβαρό μέρος του ταμείου των δικονομικών μου γνώσεων.

Τα δικονομικά έργα στα οποία αφορούν οι πλήρεις βιβλιογραφικές παραπομπές μου είναι τα εξής:

- 1)ΑθανασιάδηςΓ.:Τα Ένδικα Μέσα του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας. Γενικόν Μέρος. Ειδικόν Μέρος:1.Η Ανακοπή Ερημοδικίας. 2.Η Έφεσις. (1973) .
- 2)ΑπαλαγάκηΧ. : Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας. Ερμηνεία κατ'άρθρο.(2010).
- 3)ΒαθρακοκοίληςΒ.: ΚώδικαςΠολιτικήςΔικονομίας. Ερμηνευτική Νομολογιακή Αναλυση (κατ' άρθρο)(1996).
- 4)Γέσιου-ΦαλτσήΠ.: Η αυτοτελής πρόσθετος παρέμβασις,εις τιμ.τόμ.Κ.Καραβά.(1971)
- 5)Γέσιου-Φαλτσή Π.: Δίκαιο Αποδείξεως (1985)
- 6)Γέσιου-Φαλτσή Π.: Η ομοδικία εις την πολιτικήν δίκην.(1970)
- 7)Γέσιου - Φαλτσή Π.: Κατάχρηση δικαιώματος στην αναγκαστική εκτέλεση Ε.ΝΟ.Β.Ε.(1998)
- 8)Γέσιου-ΦαλτσήΠ.: Δίκαιο Αναγκαστική Εκτελέσως, ΤόμοιI,II,III,(1998,2001,2006)
- 9)Γέσιου-Φαλτσή Π.:Αναγκαστική Εκτέλεση: Ειδικό Μέρος(1983).
- 10)Δεληκωστόπουλος Σ. /Σινανιώτης Λ: Ερμηνεία Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας.
- 11)Θεοδωρόπουλος Π. :Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας.(1986)
- 12)Καΐσης Αθανάσιος:Παράνομα αποδεικτικά μέσα.(1986)

- 13)Κεραμεύς Κ.: Αστικό Δικονομικό Δίκαιο. Γενικό μέρος(1986)
 14)Κεραμεύς Κ.: Η αιτιολογία των δικαστικών αποφάσεων.Ε.ΝΟ.Β.Ε.(1992).
 15)Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας.:ΕρμηνείαΚ.Πολ.Δ.(2000)Τόμοι I, II & Συμπλήρωμα(2003).
 16)Κιάντου-Παμπούκη Α.:Η ουσιαστική και δικονομική άμυνα του οφειλέτη κατά της διαταγής πληρωμής και κατά τη διαδικασία των πιστωτικών τίτλων.(1993)
 17)ΚλαμαρήςΝ.:Η καταχρηστική άσκησης δικαιώματος εν τω Αστικώ Δικονομικώ Δικαίω. Τόμος 1.Τεύχη Α΄ και Β΄(1980)
 18)Κουτουρίσης Κ.: Η προσωπική κράτησις κατά τον ΚΠολΔ (1978)
 19)ΜαθθίαςΣ.:Η δημοσιότητα των δικαστικών συνεδριάσεων και η τηλεοπτική αναμετάδοσή τουςΕ.ΝΟ.Β.Ε.(1993)
 20)Μητσόπουλος Γ: Πολιτική Δικονομία Α΄ (1972)
 21)Μπέης Κ. :Πολιτική Δικονομία, Γενικές Αρχές και κατ΄ άρθρο ερμηνεία, τόμοι 1-20(1973-1994).
 22)Μπρίνιας Ι.: Αναγκαστική εκτέλεσις.Τόμοι 1,2,3,4 & 5 (1979-1983).
 23)Μπρακατσούλας Β.: Η εκουσία δαιοδοσία (1979)
 24)Μπρακατσούλας Β. : Διαταγές πληρωμής, Πιστωτικοί τί-τλοι & Διαδικασία(1982)
 25)Μπρακατσούλας Β.: Οι μάρτυρες στην πολιτική δίκη (1983)
 26)Μπρακατσούλας Β.: Τα έγγραφα στην πολιτική δίκη (1986)
 27)ΜπρακατσούλαςΒ.: Η πραγματογνωμοσύνη στην πολιτική δίκη (1986)
 28)ΜπρακατσούλαςΒ.: Η αναίρεση στην πολιτική δίκη.(1990)
 29)Νίκας Ν.: Το έννομο συμφέρον (1981).
 30)Νίκας Ν.: Οι νέοι πραγματικοί ισχυρισμοί στην κατ΄ έφεση δίκη. (1987)
 31)Νίκας Ν.: Η ένσταση εκκρεμοδικίας στην πολιτική δίκη (1991)
 32)ΝίκαςΝ.:Πολιτική Δικονομία, Τόμοι I, II, III (2003,2005,,2007)
 33)Παπαδόπουλος Κ.: Η αναιρετική διαδικασία κατά τον ΚΠολΔ.(1997)
 34)Παπαϊωάννου Α.: I. Αι δίκαι περί την εκτέλεσιν(1976).
 35)ΠαπαϊωάννουΑ.: II.Κατάσχεσις & Πλειστηριασμός(1977).
 36)ΠαπαϊωάννουΑ.: III.Τα λοιπά μέσα αναγκαστικής εκτελέσεως(1978).
 37)Παπανούτσου Ε.:Λογική (Εγχειρίδιο της Επιστήμης της Λογικής)(1974)
 38)Ποδηματά Ε.: Η καταδική σε δήλωση βουλήσεως(949 ΚΠολΔ)(1989)
 39)Ράμμος Γ. :Στοιχεία Ελληνικής Πολιτικής Δικονομίας.Τόμοι 1ος,2ος,3ος(1960-1962)
 40)Ράμμος Γ.: Εισηγήσεις Αστικού Δικονομικού Δικαίου (κατά τον ΚΠολΔ). Α΄,Β΄,(1969)
 41)Ρήγας Β.: Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας. Νομολογία και Βιβλιογραφία κατ΄ άρθρο.(2011)
 42)Σαμουήλ Σ.:Η έφεσις(κατά τον ΚΠολΔ).(1974).
 43)ΣινανιώτηςΛ.: Ειδικά διαδικασίαι (Κατά τον τροποποιηθέντα ΚΠολΔ)(1972)
 44)Σινανιώτης Λ.: Η αναίρεση κατά τον ΚΠολΔ(1996)
 45)ΣταυρόπουλοςΣ.: ΕρμηνείατουΚώδικοςΠολιτικήςΔικονομίας (κατ΄ άρθρον),I-II(1969).
 46)ΣταυρόπουλοςΣ.: Ερμηνεία του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας (κατ΄ άρθρον) Συμπλήρωμα και προσαρμογή(1972)
 47)Τζίφρας Π.: Ασφαλιστικά μέτρα (1976)
 48)ΤριανταφυλλίδηςΧ.: Η προληπτική δικαστική προστασία (69 ΚΠολΔ)(2009).
 49)Φραγκίστας Χ.:Δίκαιον αποδείξεως.(1975)
 50)ΦραγκίσταςΧ.:Αστικόν Δικονομικόν Δίκαιον. Γεν.Μέρους. Πανεπιστημιακαί παραδόσεις.-

11) ΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Ο Δικονομικός Νομοθέτης διέτύπωσε άρθρα με σαφείς διατάξεις, που αποδίδουν το αληθές νόημα του Νόμου και γι αυτό δεν χρήζουν ερμηνείας, υπό την κυριολεκτική έννοια του όρου.

Για να είμαστε όμως ακριβείς, ναι μεν οι σαφείς διατάξεις των άρθρων αποδίδουν το αληθές νόημα τού Νόμου, πλην όμως πολλές φορές το αληθές αυτό νόημα δεν είναι κατανοητό .

Στις περιπτώσεις των άρθρων αυτών, που δεν είναι κατανοητό το αληθές νόημα του νόμου, χρειάζεται η ερμηνεία που είναι απαραίτητη για την κατανόηση αυτή. Η νομική αυτή ερμηνεία γράφεται κάτω από τα άρθρα που την χρειάζονται.

Και είναι γνωστό ότι νομική ερμηνεία (ήτοι η ανεύρεση της αληθούς έννοιας του νόμου) ξεκινά πάντα από την γραμματική ερμηνεία, (ήτοι την ερμηνεία ,που στηρίζεται στο γράμμα του νόμου ,δηλ. στην γραμματική του διατύπωση),για να προχωρήσει μετά στην τελολογική ερμηνεία ,(ήτοι στην ερμηνεία που εστιάζει στον σκοπό τον οποίο επεδίωξε ο Νομοθέτης με την ερμηνευόμενη διατύπωση) και να ολοκληρωθεί με την λογική ερμηνεία (ήτοι την ερμηνεία ,που στηρίζεται στους κανόνες της Λογικής),

Β)Υπάρχουν όμως και πάρα πολλά άρθρα, που αφορούν, άλλα λιγότερο και άλλα περισσότερο σπουδαία θέματα, για την κατανόηση των οποίων δεν χρειάζεται καμία ερμηνεία. Αυτή είναι μια επιστημονική αλήθεια που πρέπει να ειπωθεί.

Πράγματι ο Νομοθέτης έδωσε σαφές και κατανοητό κείμενο, που μεγάλο μέρος του δεν χρειάζεται ερμηνεία και οφείλουμε να του αναγνωρίσουμε το επίτευγμά του αυτό, διότι είναι δείγμα νομικού πολιτισμού, το κείμενο του πιά δύσκολου νόμου, του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, να είναι κατανοητό, κατά μεγάλο μέρος του, δίχως ερμηνεία, όχι μόνον από τους εφαρμοστές του, δικαστές και δικηγόρους, αλλά και από τους φοιτητές της Νομικής.

Κάτω λοιπόν από τα ανωτέρω κατανοητά άρθρα του τροποποιηθέντα Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, στα οποία δεν χρειάζεται να γραφεί καμμία ερμηνεία, αντί να γράψω στον χώρο της ερμηνείας τους μόνο την στερεότυπη φράση: "Το άρθρο αυτό δεν χρειάζεται ερμηνεία. Διαβάστε λοιπόν τις σαφείς και κατανοητές διατάξεις του άρθρου" προτίμησα να γράψω το κατανοητό κείμενο των άρθρων αυτών, με την ίδια την διατύπωση του Νομοθέτη,-είναι αναμφίβολο ότι μπορούσα να χρησιμοποιήσω δική μου διατύπωση, αλλά πιστεύω ότι όταν όλοι μιλούμε με τις ίδιες με τον νομοθέτη λέξεις και εκφράσεις συνεννοούμαστε καλύτερα - συμπληρωμένο, βέβαια,(το κείμενο αυτό) από μένα: α) με όσα τυχόν παρέλειψε ο Νομοθέτης, είτε ήσαν ευκόλως εννοούμενα (λ.χ. υποκείμενα, κατηγορούμενα),είτε όχι, β)με δικές μου παραπομπές και δικά μου παραδείγματα, όπου χρειαζόταν και γ) με δική μου παρουσίαση, με πιο εύληπτο τρόπο, ακόμη και αν ο τρόπος αυτός περιοριζόταν σε κατάλληλο διαχωρισμό νοηματικών ενοτήτων.

Γ) "Μικρές πλήρεις ερμηνείες κατ' άρθρο" : Στο σημείο αυτό θέλω να τονίσω ότι οι "μικρές πλήρεις ερμηνείες κατ' άρθρο",όπως είναι η δική μου, είναι επιστημονικά έργα ειδικού προορισμού που καλύπτουν σε σύντομο χρόνο, τις ανάγκες ερμηνείας της καθημερινής, πλήρους και ορθής - και όχι πρόχειρης,- επιστημονικής δικηγορικής και δικαστικής πράξης.

Κάτω από το ερμηνευόμενο άρθρο δεν γράφουν πολυσέλιδη ερμηνεία της μορφής της πλήρους επιστημονικής μελέτης, ώστε ο δικηγόρος και ο δικαστής που προσφεύγει σε "μικρή ερμηνεία κατ' άρθρο", κάτω από την αμείλικτη πίεση του χρόνου, για να βρει κάτι συγκεκριμένο, να μη χρειάζεται να διαβάσει σελίδες επί σελίδων,-αφιερώνοντας αντίστοιχο χρόνο, που δεν διαθέτει, - για να βρεί αυτό που ψάχνει, αλλά να το βρίσκει πολύ γρήγορα, διαβάζοντας "μικρή ερμηνεία " (ήτοι ερμηνεία μισής ή μιάς έως τριών σελίδων συνήθως και κατ' εξαίρεση περισσοτέρων σελίδων),αλλά πλήρη (ήτοι μή παραλείπουσα τίποτα το δικονομικό) και υποστηριζόμενη από παραπομπές στην Θεωρία (και πολλές φορές και από παραπομπές στην Νομολογία, διότι το έργο, που ήθελα να γράψω και έγραψα είναι "Ερμηνεία κατ' άρθρο" και όχι" Νομολογία κατ' άρθρο", δίχως αυτό να σημαίνει ότι έχω αγνοήσει την νομολογία. Αλλά το πρώτο μέλημά μου υπήρξε ο εντοπισμός των ορθών επιστημονικών γνωμών).

(Είναι βέβαια γνωστό στους δικηγόρους και στους δικαστές ότι η Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών "ΝΟΜΟΣ" έχει πλούσια νομολογία για κάθε άρθρο του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας).

Οι "μικρές ερμηνείες κατ' άρθρο" λοιπόν δεν είναι μειονεκτικές, αντίθετα πλεονεκτούν, διότι διευκολύνουν τον δικηγόρο και τον δικαστή να βρεί γρήγορα την ορθότερη ερμηνεία που ψάχνει ή το ερμηνευόμενο στοιχείο που αναζητά.

Δ)Όσοι βέβαια θέλουν να συγγράψουν επιστημονική διατριβή είναι αυτονόητο ότι δεν πρέπει να αρκασθούν, ούτε στις "μικρές ερμηνείες κατ' άρθρο", ούτε στις "ερμηνείες κατ' άρθρο", αλλά οφείλουν να μελετήσουν κυρίως και επισταμένως τα συγγράμματα των Καθηγητών της Πολιτικής Δικονομίας και τις μονογραφίες και τα διάφορα επιστημονικά άρθρα των διακεκριμένων Δικονομολόγων, καθηγητών, δικαστών και δικηγόρων,αλλά και ερμηνείες κατ' άρθρο, της ποιότητας και της πληρότητας της εικοσάτομης ερμηνείας κατ' άρθρο του Καθηγητή Κ.Μπέη,που υπήρξε έργο ζωής .

Ε)Το κείμενο όλων των άρθρων του ΚΠολΔ είναι γραμμένο σε έντονα γράμματα ή γράμματα Bold,κατά την ορολογία των Η/Υ (:Ηλεκτρονικών Υπολογιστών) και αποτελεί το κείμενο του Νόμου.

Στ)Οι τίτλοι των άρθρων του ΚΠολΔ ,καίτοι είναι γραμμένοι με γράμματα Bold, δεν αποτελούν κείμενο του νόμου, αλλ'εγράφησαν από μένα.

Ζ)Υπ' όψη ότι μέσα στο γραμμένο με γράμματα bold κείμενο των άρθρων(=κείμενο του Νόμου),πολλές φορές, παρεμβάλλω, προς διευκόλυνση της ερμηνείας, μέσα σε παρενθέσεις, λέξεις γραμμένες με λεπτά γράμματα οι οποίες δεν αποτελούν κείμενο του Νόμου.

Η)Το έργο αυτό είναι γραμμένο με πολλές ταυτόσημες, λέξεις ή εκφράσεις, ευρέως χρησιμοποιούμενες, από τους δικομονολόγους,[λ.χ. Επιστήμη(:Θεωρία):Βιβλιογραφία), ή πραγμάτωση (:πραγματοποίηση)

(:υλοποίηση), ή έννομη συνέπεια (:έννομο αποτέλεσμα), ή κύρος (:ισχύς) (:εγκυρότητα), ή προϋπόθεση (:προαπαιτούμενο)]. Αυτονόητο ότι το κάνω σκοπεύοντας στον εμπλουτισμό του χρήστη αυτού του έργου με περισσότερα εκφραστικά μέσα, διότι ναι μεν οι περισσότεροι χρήστες έχουν πλούσια δυνατότητα έκφρασης, αλλά υπάρχουν λίγοι, κυρίως νέοι, που θέλουν και πρέπει, ν' αποκτήσουν περισσότερα επιστημονικά μέσα έκφρασης και επιστημονική γλώσσα ακόμη πιά πλούσια.

Ο σκόπιμα πολύμορφος τρόπος έκφρασής μου προσδίδει και αυτός διδακτικό χαρακτήρα το ερμηνευτικό αυτό έργο μου.

Θ) Οι παραπομπές μου γίνονται :

α) για να επαληθεύσουν την ορθότητα της ερμηνείας μου,

β) γιά να εδραιώσουν την πίστη σας στην ορθότητα της εκτιθέμενης γνώμης μου, διότι οι νέοι δεν με γνωρίζουν και δεν γνωρίζουν ότι υπήρξα πανεπιστημιακός δάσκαλος των Καθηγητών τους,

γ) για να τιμήσω τον συγγραφέα στον οποίο παραπέμπω, ο οποίος, τις περισσότερες φορές υπήρξε καθηγητής μου ή συνάδελφος μου ή λαμπρός μαθητής μου ή λαμπρή μαθήτριά μου και

δ) βεβαίως διότι τις παραπομπές επιβάλλει ο νόμος της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας.

Ι) Στο σημείο αυτό θέλω να τονίσω ότι όλα τα κείμενά μου - και αυτά που δεν επαληθεύονται από παραπομπές βιβλιογραφικές - είναι ορθά.

ΙΑ) Οι παραπομπές μου στην βιβλιογραφία γίνονται, για διευκόλυνση του μελετητή, μέσα στο κείμενο της ερμηνείας μου (και όχι στο υποσέλιδο), κάτω από το ερμηνευόμενο άρθρο του ΚΠολΔ, είναι πλήρεις - [ήτοι περιλαμβάνουν: όνομα συγγραφέα, τίτλο συγγράμματος, χρονολογία εκδόσεως συγγράμματος, όνομα εκδότη, αριθμό σελίδας και θέση στην σελίδα ή αριθμό άρθρου, λ.χ. (Βλ. Νίκα εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, Εκδόσεις Σάκκουλα, έτος 2000, σελ.69 υπό 4.)] - και αναφέρονται στο κείμενο, που προηγείται (δηλ. στην φράση ή στις φράσεις, που προηγούνται, ακόμη και σ' αυτές που διακρίνονται με χωριστό κεφαλαίο γράμμα , που γράφεται στην αρχή κάθε φράσης, στις οποίες όμως δεν υπάρχει άλλη παραπομπή).

Αυτονόητο ότι παραπέμποντας σε συλλογικά δικονομικά έργα γίνεται παραπομπή στον συγγραφέα , που συνέγραψε την συγκεκριμένη ερμηνεία και σιωπηρά παραπομπή στα έργα στα οποία αυτός παραπέμπει και στους συγγραφείς τους.

ΙΒ) Οι παραπομπές μου στην νομολογία γίνονται και αυτές μέσα στο κείμενο της ερμηνείας μου κάτω από το ερμηνευόμενο άρθρο του ΚΠολΔ, είναι και αυτές πλήρεις - υπό την έννοια ότι περιλαμβάνουν το δικαστήριο, που εξέδωσε την απόφαση, τον αριθμό και την χρονολογία έκδοσης της απόφασης, το "όνομα" του νομικού περιοδικού, την χρονολογία έκδοσής του και την σελίδα του στην οποία δημοσιεύθηκε η απόφαση. (λ.χ. Βλ. ΑΠ 4/1995, ΝοΒ 1996.613) - και αναφέρονται στο κείμενο , που προηγείται.

ΙΕ) Παύλες μέσα στο κείμενο , που δεν δικαιολογούνται από την γραμματική, τέθηκαν για να επιτύχουν καλύτερη σελιδοποίηση. Αρκετές άνω τελείες, αντικαταστάθηκαν από τελείες. Παύλες ανάμεσα στις λέξεις οφείλονται σε αβλεψία του διορθωτή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ε.τ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

15) ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας (ΚΠολΔ) είναι ο Κώδικας, -που ρυθμίζει με κανόνες δικονομικού δικαίου την παροχή της προβλεπόμενης από το Ουσιαστικό Ιδιωτικό Δίκαιο (Νόμο) έννομης προστασίας υπό τις εξής τρεις μορφές (:Μορφές έννομης, δικαστικής προστασίας) :

α) υπό την μορφή εκδόσεως ευνοϊκής δικαστικής απόφασης,

β) υπό την μορφή λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με δικαστική απόφαση και

γ) υπό την μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης των εκτελεστών τίτλων.

(Πρβλ. Κ.Μπέη: Πολιτική Δικονομία, Γενικά Αρχαί και κατ' άρθρο ερμηνεία, 1973, Τόμος Ια, σελ.16). (Βλ. Γ. Ράμμο: Εισηγήσεις Αστικού Δικονομικού Δικαίου κατά τον ΚΠολΔ, Σάκκουλας 1969, τεύχος Α' σελ. 22 - 23 υπό ΙΙΙ)

ΤΑ 8 ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΚΠΟΛΔ.

Ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας αποτελείται από 8 βιβλία , τα εξής:

1) ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ:

ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ (ΑΡΘΡΑ 1-207).

2) ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ (ΑΡΘΡΑ 208-494).

3) ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ:

ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΚΟΠΕΣ (ΑΡΘΡΑ 495-590).

4) ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ:

ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ (ΑΡΘΡΑ 591-645).

5) ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ :

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ (ΑΡΘΡΑ 682-738).

6) ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ (ΑΡΘΡΑ 739-866).

7) ΒΙΒΛΙΟ ΕΒΔΟΜΟ :

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ (ΑΡΘΡΑ 867-903).

8) ΒΙΒΛΙΟ ΟΓΔΟΟ :

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ (ΑΡΘΡΑ 904-1054)

Δείγματα γραφής- ερμηνείας διαφόρων σπουδαίων άρθρων και δη των εξής 21 άρθρων του τροποποιηθέντα ΚΠολΔ:

α) Άρθρο 1: ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.

β) Άρθρο 68 : ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ.

γ) Άρθρο 69 : ΠΡΟΩΡΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ.

δ) Άρθρο 70 : ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

ε) Άρθρο 71: ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

στ) Άρθρο 72 : ΠΛΑΓΙΑΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

ζ) Άρθρο 83 : ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ.

η) Άρθρο 216 : ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ.

θ) Άρθρο 218: ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΣΩΡΕΥΣΗ ΑΓΩΓΩΝ.

ι) Άρθρο 221: ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ.

ια) Άρθρο 246 : ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗ ΕΚΚΡΕΜΩΝ ΔΙΚΩΝ.

ιβ) Άρθρο 249: ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΔΙΚΗΣ ΛΟΓΩ ΑΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ Ή ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΔΙΚΗΣ.

ιγ) Άρθρο 262: ΕΝΣΤΑΣΗ.

ιδ) Άρθρο 263: ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ.

ιε) Άρθρο 321: ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ.

ιστ) ΚΕΦ. ΙΒ΄: ΑΠΟΔΕΙΞΗ.

ιζ) Άρθρο 335 : ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ.

ιη) Άρθρο 520 : ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΦΕΣΗΣ.

ιθ) Άρθρο 559: ΛΟΓΟΙΑΝΑΙΡΕΣΗΣ. ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΚΑΝΟΝΑ ΤΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

κ) Άρθρο 682: ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΛΗΨΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.

κα) Άρθρο 933: ΑΝΑΚΟΠΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ.

=====

Άρθρο 1: ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΥΠΑΓΟΜΕΝΕΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.

Στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν:

α) Οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια,

β) οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά,

γ) οι υποθέσεις δημόσιου δικαίου που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

1) Στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν (: υπάγονται):

α) Οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια,

β) οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά,

γ) οι υποθέσεις δημόσιου δικαίου που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά και

δ) οι διοικητικές διαφορές που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία διοικητικών δικαστηρίων.

II)Α) α)Δικαιοδοσία είναι η εξουσία του Κράτους να παρέχει (με τα άμεσα όργανά του:τα Δικαστήρια) την έννομη προστασία, που προβλέπεται από το Ουσιαστικό Δίκαιο (Αστικό,Εμπορικό,Διοικητικό,Ποινικό,κλπ).(Πρβλ. Χαρ. Απαλαγάκη:Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ'άρθρο, έκδοση Νομικής Βιβλιοθήκης 2010,σελ.4, άρθρο 1,αριθμός 1) .

β)Πληρέστερος θα ήταν ο εξής ορισμός: Δικαιοδοσία είναι η εξουσία του Κράτους,να παρέχει (:πραγματοποιεί) (:πραγματώνει) (με τα άμεσα όργανά του:τα Δικαστήρια) την έννομη προστασία,που προβλέπει το Ουσιαστικό Δίκαιο (Αστικό, Εμπορικό, Διοικητικό, Ποινικό,κλπ), επιλύοντας (αίροντας) έτσι (δηλ. με την παροχή της προστασίας αυτής) τις διαφορές,που ανέκυψαν μεταξύ προσώπου ή προσώπων(φυσικών ή νομικών, ιδ.δ. ή δημ.δ.),των οποίων δικαίωμα(=δικαιούχοι ή φορείς του δικαιώματος) προσεβλήθη από την παράνομη (ήτοι αντίθετη προς το νόμιμο περιεχόμενο του δικαιώματος) συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη) άλλου ή άλλων προσώπων (φυσικών ή νομικών,ιδ.δ. ή δημ.δ.) (=υποχρέων ή τρίτων προσώπων).

γ)Τακτικά Πολιτικά Δικαστήρια είναι τα άμεσα όργανα του Κράτους,που έχουν την αρμοδιότητα να παρέχουν την έννομη (δικαστική) (ένδικη) προστασία,που προβλέπεται από το Ουσιαστικό Ιδιωτικό Δίκαιο.

Β) Δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων είναι η εξουσία (αρμοδιότητα) των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων προς παροχή έννομης προστασίας στις υπο α', β', γ' και δ' διαφορές και υποθέσεις,που προβλέπονται από το άρθρο 1 ΚΠολΔ. (Πρβλ. Χαρ.Απαλαγάκη: ό.π.(=όπου παραπάνω), σελ.4,υπό το άρθρο 1 ,αριθμός 1).

Ο νόμος έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια ωρισμένες ιδιωτικές διαφορές, όπως λ.χ. στα ειδικά διαιτητικά δικαστήρια(Βλ.ΕισΝ 46),στους διαιτητές των άρθρων 867-903 του ΚΠολΔ και στα ποινικά δικαστήρια (πολιτικέςαγωγές).[Πρβλ.εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, (Νίκας), ό.π.υπό το ταυτόριθμο άρθρο, σελ. 4 υπό 1].

Γ)α)Διαφορά του ιδιωτικού δικαίου ή ιδιωτική διαφορά είναι η διαφορά, η οποία γεννάται -από την προσβολή ενός ιδιωτικού(ήτοι αστικού ή εμπορικού) δικαιώματος [δηλ.δικαιώ-ματος,που προβλέπεται από το Ουσιαστικό Ιδιωτικό(Αστικό ή Εμπορικό,) Δίκαιο] μεταξύ τού προσώπου (φυσικού ή νομικού)δικαιούχου(:φορέα) του προσβληθέντος ιδιωτικού δικαιώματος και του προσώπου(φυσικού ή νομικού,ενν.),που προσέβαλε το δικαίωμα αυτό,με παράνομη συμπεριφορά του (πράξη ή παράλειψη),που είναι αντίθετη προς το νόμιμο περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού.

β) Γιά να τιμήσω τον μέγιστο των Ελλήνων Νομοδιδασκάλων του Αστικού Δικαίου,τον Γεώργιο Μπαλή, αναφέρω στην συνέχεια τρεις κλασσικούς και ακριβέστατους ορισμούς του,οι οποίοι μάς χρειάζονται σε κάθε βήμα μας,αποδίδοντάς τους βέβαια με την γλώσσα της εποχής μας ,ήτοι :

1)τον ορισμό του δικαιώματος: Δικαίωμα (του προσώπου,ενν.) είναι η ωρισμένου περιεχομένου εξουσία ,που παρέχει το Δίκαιο στο πρόσωπο, γιά την επίτευξη βιοτικού του συμφέροντος.(Βλ.Γ.Μπαλή:Γενικά Αρχαί του Αστικού Δικαίου,έκδοση 8η,Αφών Π.Σάκκουλα,1961,σελ.71.παρ.22).

Ιδιωτικό(ήτοι αστικό ή εμπορικό) δικαίωμα είναι η ωρισμένου περιεχομένου εξουσία ,που παρέχει το Ιδιωτικό (Αστικό ή Εμπορικό)Δίκαιο στο πρόσωπο, γιά την επίτευξη βιοτικού του συμφέροντος.

2) τον ορισμό του Δικαίου: Δίκαιο είναι το σύνολο των κανόνων,που ρυθμίζουν τις σχέσεις μεταξύ των " εν τη Πολιτεία βιούντων" προσώπων. (Βλ.Γ.Μπαλή:ό.π.σελ.3 παρ.1) και

3)τον ορισμό της έννομης σχέσης: Έννομη σχέση είναι η βιοτική σχέση προσώπου προς άλλο πρόσωπο ή πράγμα,που ρυθμίζεται από το Δίκαιο.(Βλ.Γ.Μπαλή:ό.π.σελ.73).

Δ)α)Υποθέσεις εκουσίας δικαιοδοσίας είναι οι υποθέσεις στις οποίες δεν υπάρχει διαφορά ή διένεξη,αλλά ζητείται από το Δικαστήριο η λήψη ρυθμιστικών μέτρων με διαπιστωτικό-

(λ.χ.κληρονομητήριο)ήδιαπλαστικό(λ.χ.υιοθεσία)χαρακτήρα. (Πρβλ.Χ.Απαλαγάκη,ό.π. υπό το ταυτόριθμο άρθρο).

β) Υποθέσεις εκουσίας δικαιοδοσίας είναι οι υποθέσεις κατοχύρωσης ή προστασίας ιδιωτικού συμφέροντος,στις οποίες (υποθέσεις) δεν υπάρχει ιδιωτική διαφορά,που είναι απότοκος της αμφισβήτησης ή της προσβολής δικαιώματος ή της έννομης σχέσης και προκαλεί την αντιδικία. (Πρβλ.Αρβανιτάκη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ.1455 υπό1.)

Υποθέσεις εκουσίας δικαιοδοσίας, που ο νόμος(και δη ο ΚΠολΔ) έχει υπαγάγει στά τακτικά πολιτικά δικαστήρια ,είναι οι υποθέσεις των άρθρων 782-866 του Κ.Πολ.Δ.

Ε)α)Υποθέσεις δημοσίου δικαίου είναι οι υποθέσεις του Δημοσίου Δικαίου,στις οποίες δεν υπάρχει "διαφορά" και κατά τούτο, δηλ. από την ανυπαρξία(έλλειψη) διαφοράς, διακρίνονται (ξεχωρίζουν) από τις διοικητικές διαφορές .(Πρβλ. και Κ.Μπέη ό.π.σελ.138,γραμμαί 2-3).

β)Υποθέσεις δημόσιου δικαίου , που ο νόμος έχει υπαγάγει στά Τακτικά Πολιτικά Δικαστήρια είναι λ.χ.η θεώρηση των εκλογικών καταλόγων,η ανακήρυξη των υποψηφίων συνδυα-σμών δημοτικών ,κοινοτικών και βουλευτικών εκλογών,κ.ά.

γ)Οι υποθέσεις δημοσίου δικαίου εκδικάζονται κατά βάση κατά τους κανόνες της εκουσίας δικαιοδοσίας. (Βλ.και Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα:ό π.,σελ.14 αριθ.30).

Στ)α)Διοικητική διαφορά είναι η διαφορά ,που γεννήθηκε από παράνομη πράξη της δημόσιας διοίκησης (=Κράτους ή άλλου ν.π.δ.δ. ασκούντος διοίκηση), η οποία πράξη προσέβαλε δημόσια έννομη σχέση ιδιώτη(φυσικού ή ν.π.ιδ.δ.) ή ν.π.δ.δ. (Πρβλ. Ηλ.Κυριακόπουλου: Ελληνικόν Διοικητικόν Δίκαιον, Γ'Ειδικόν Μέρος,έκδοση 4η,1962,παρ.101,σελ.12-19).

β)Οι διοικητικές διαφορές διακρίνονται σε διοικητικές διαφορές ουσίας και σε διοικητικές διαφορές ακυρώσεως.

γ)Στην διοικητική διαφορά ουσίας ζητείται, με ένδικο βοήθημα, από το Δικαστήριο, η ικανοποίηση του προσβληθέντος του δικαιώματος.(π.χ.με την αγωγή κατά τα άρθρα 105 και 106 Εισ.Ν.Α.Κ. ζητείται αποζημίωση από το Δημόσιο για την ζημία ,που προκάλεσε παράνομη διοικητική πράξη.).

δ)Στην διοικητική διαφορά ακυρώσεως ζητείται, από το Δικαστήριο,με ένδικο βοήθημα, η ακύρωση της παράνομης πράξης της δημόσιας διοίκησης.(π.χ. με την ανακοπή κατά πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής ζητείται η ακύρωση του παρανόμου πρωτοκόλλου.) (Πρβλ. Κ.Μπέη:Πολιτική Δικονομία,Γενικά Αρχαί και κατ'άρθρο ερμηνεία,- Έκδοση Αφών Σάκκουλα ,1973,-Τόμος Ια, σελ.138 υπό 4).

ε)Μετά την υπαγωγή (μέ Νόμους,ενν.) των περισσοτέρων διοικητικών διαφορών ουσίας στα Διοικητικά Δικαστήρια, οι διοικητικές διαφορές,που δεν υπάγονται στα διοικητικά δικαστήρια,αλλ'υπάγονται ακόμη στά τακτικά πολιτικά δικαστήρια είναι λίγες ,όπως λ.χ. ο καθορισμός προσωρινής και οριστικής τιμής μονάδος αποζημιώσεως επι αναγκαστικών απαλλοτριώσεων,η αναγνώριση δικαιούχων,κ.ά.

Άρθρο 68 : ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝΝΟΜΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ.

Δικαστική προστασία έχει δικαίωμα(:δικαιούται,νομιμοποιείται) να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α)Δικαστική προστασία έχει δικαίωμα (:δικαιούται,νομιμοποιείται) να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον.

Β) Την παροχή δικαστικής προστασίας (για συγκεκριμένο δικαίωμα ή για συγκεκριμένη έννομη σχέση του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου) νομιμοποιείται (=δικαιούται, έχει δικαίωμα) να ζητήσει, το πρόσωπο που έχει προσωπικό (:ατομικό) (:δικό του) άμεσο έννομο συμφέρον [δηλ. ανάγκη παροχής έννομης προστασίας, για το συγκεκριμένο δικαίωμα ή την συγκεκριμένη έννομη σχέση, άμεση, (δηλ. παρούσα και όχι μελλοντική), προσωπική (=δική του) και άξια δικαστικής προστασίας (λ.χ. όχι μικράς, ευτελούς αξίας) (68 ΚΠολΔ)]

Γ) Διαδικαστικές προϋποθέσεις ή προϋποθέσεις της δίκης είναι (λέγονται) οι προϋποθέσεις, που πρέπει να συντρέχουν για την έγκυρη έναρξη και διεξαγωγή της δίκης και για την κατ' ουσίαν έρευνα της υπόθεσης (: της διαφοράς) (: της προσβολής του δικαιώματος ή της έννομης σχέσης) και την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας (βλ. Γ. Ράμμο ό.π. σελ. 48 υπό Ι), για την οποία (υπόθεση, διαφορά), (λόγω της γενόμενης προσβολής του δικαιώματος ή της έννομης σχέσης, εννοείται) υποβλήθηκε αίτηση (λ.χ. αγωγή) για παροχή δικαστικής (:έννομης) προστασίας.

Δ) Το άρθρο αυτό καθιερώνει δύο χωριστές διαδικαστικές προϋποθέσεις:
α) την νομιμοποίηση και β) το άμεσο έννομο συμφέρον. (Πρβλ. Κ. Μπέη ό.π. σελ. 357, υπό ΙΙ.)

Ε) Νομιμοποίηση.

α) Νομιμοποίηση είναι το δικαίωμα (: η έννομη εξουσία, η έννομη ικανότητα) για διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης, για συγκεκριμένο δικαίωμα ή συγκεκριμένη έννομη σχέση του ουσιαστικού δικαίου υπό την ιδιότητα του διαδίκου (βλ. Γ. Ράμμου ό.π. σελ. 54 υπό ΙΙ) (Πρβλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα. ό.π. σελ. 141 υπό 1.).

β) Η νομιμοποίηση διακρίνεται σε ενεργητική νομιμοποίηση και σε παθητική νομιμοποίηση. Ενεργητική νομιμοποίηση είναι η εξουσία για διεξαγωγή (: διεξαγωγής) συγκεκριμένης δίκης ως δικαιούχος συγκεκριμένου δικαιώματος. Παθητική νομιμοποίηση είναι η εξουσία για διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης ως υπόχρεως (: ως παθητικό υποκείμενο) συγκεκριμένου δικαιώματος, του οποίου η προσβολή παράγει αξίωση (ως λ.χ. του ενοχικού δικαιώματος, ή του εμπραγμάτου δικαιώματος) ή δεν παράγει αξίωση (λ.χ. του διαπλαστικού).

γ) Για την διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης για συγκεκριμένο δικαίωμα ή συγκεκριμένη έννομη σχέση του ουσιαστικού δικαίου νομιμοποιείται ενεργητικά ο φορέας (δικαιούχος) του συγκεκριμένου δικαιώματος, του οποίου η προσβολή παράγει αξίωση (ως λ.χ. του ενοχικού δικαιώματος), και νομιμοποιείται παθητικά ο φορέας της υποχρεώσεως ή το παθητικό υποκείμενο του συγκεκριμένου δικαιώματος, του οποίου η προσβολή παράγει αξίωση (ως λ.χ. του ενοχικού δικαιώματος, ή του εμπραγμάτου δικαιώματος) ή δεν παράγει αξίωση (λ.χ. του διαπλαστικού).

δ) Για την θεμελίωση (: ύπαρξη) της ενεργητικής νομιμοποίησης αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντα ότι είναι φορέας του επίδικου δικαιώματος και για την θεμελίωση της παθητικής νομιμοποίησης αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντα ότι ο εναγόμενος είναι φορέας της αντίστοιχης υποχρεώσεως ή ότι είναι το πρόσωπο κατά του οποίου το δικαίωμα στρέφεται ή άλλως ότι ο εναγόμενος είναι το παθητικό υποκείμενο του επίδικου δικαιώματος, του οποίου η προσβολή δεν παράγει αξίωση, (λ.χ. του διαπλαστικού δικαιώματος). (Πρβλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα. ό.π. σελ. 141 υπό 1.) (Βλ. ΕφΑθ 1868/2001. ΕλλΔνη 43. 248 εις Β. Ρήγα, ό.π. σελ. 152 υπό το άρθρο 68).

ε) Νομιμοποιούμενοι διάδικοι δεν είναι μόνο τα κατά τον ισχυρισμό του ενάγοντα υποκείμενα (φορείς) της επίδικης έννομης σχέσης. (Βλ. Κ. Μπέη, ό.π. σελ. 362 υπό β'), αλλά και άλλα πρόσωπα, βάσει ειδικών διατάξεων νόμων, τα οποία καλούνται "μη δικαιούχοι και μη υπόχρεοι διάδικοι" και αποτελούν την λεγόμενη "κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση", ενώ η νομιμοποίηση των φορέων της επίδικης έννομης σχέσης καλείται "κατά κανόνα νομιμοποίηση". (Βλ. Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα. ό.π. σελ. 143 υπό 4.). Μη δικαιούχοι και μη υπόχρεοι διάδικοι είναι λ.χ. ο πλαγιαστικώς ενάγων (72 ΚΠολΔ), η μητέρα για την δικαστική αναγνώριση της πατρότητος του τέκνου (1479 ΑΚ), ο εκκαθαριστής κληρονομίας (1914 ΑΚ), ο εκτελεστής διαθήκης (2025 ΑΚ), ο σύνδικος πτωχεύσεως, κ.ά.

στ) Η νομιμοποίηση(ενεργητική και παθητική) είναι διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης.Η ύπαρξή της ερευνάται αυτεπαγγέλτως σε κάθε στάση της δίκης. Αν διαπιστωθεί ότι δεν υπάρχει απορρίπτεται η αγωγή ως απαράδεκτη (ΑΠ 45/2007. Δ 2007. 583, ΕφΑθ 2685/1998 ΕλλΔννη 1998, 919 εις Χ. Απαλαγάκη, ό.π. σελ. 129 υπό 2) .(Βλ.Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα.ό.π.σελ.144 υπό 6.).

ζ)Στην "κατά κανόνα νομιμοποίηση"δεν τίθεται θέμα αποδείξεως της νομιμοποίησεως,αλλά μόνο της ουσία βασιμότητας της αγωγής.Αν ο ενάγων δεν αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του επίδικου δικαιώματος,τότε η αγωγή του είναι μεν απαράδεκτη,αλλά δεν απορρίπτεται ως απαράδεκτη,διότι είναι και ουσία αβάσιμη και γι'αυτό απορρίπτεται ως ουσία αβάσιμη. (Απόρριψη για λόγο ουσιαστικό). (Βλ. ΑΠ 351/1979.NoB1979.-1427).(Βλ.Νίκα εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π .σελ.141,υπό 1.)

η)Στην "κατ'εξαίρεση νομιμοποίηση" τίθεται θέμα αποδείξεως της.Καί αν δεν αποδειχθεί ότι συντρέχει περίπτωση "κατ'εξαίρεση νομιμοποίησης",τότε η αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη.(Απόρριψη για λόγο τυπικό).

Στ) Έννομο συμφέρον άμεσο.

α) Έννομο συμφέρον είναι η ανάγκη παροχής (της αιτούμενης) έννομης(δικαστικής) προστασίας,γιά το προσβληθέν δικαίωμα ή γιά την προσβληθείσα έννομη σχέση.(Πρβλ. Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ό.π.σελ.145,υπό 8.).

β) Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι:

1) άμεσο(δηλ.του παρόντος χρόνου και όχι του μέλλοντος χρόνου),προσωπικό(ατομικό)του ενάγοντος υπό την έννοια ότι πρέπει να αφορά τιςουσιαστικές σχέσεις του ενάγοντος (Βλ. Ν. Νίκα, Το έννομο συμφέρον, Σάκκουλας 1981, σελ. 40 υπό 1) και

2)άξιο δικαστικής προστασίας (λ.χ. όχι μικρής αξίας, λ.χ.αγωγή αποζημιώσεως ενός ευρώ).(Βλ.Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ό.π.σελ.145,υπό 9,10 και Ν. Νίκα, ό.π. σελ. 41 επ. υπό α') (Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.368-369).

γ) Το άμεσο έννομο συμφέρον αποτελεί διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης,η ύπαρξή του ερευνάται αυτεπαγγέλτως σε κάθε στάση της δίκης και αν δεν υπάρχει κατά τον χρόνο της συζήτησης της αγωγής (κρίσιμος χρόνος) η αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.369-370), (Βλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π.σελ.147, υπό11.) (Βλ.Χαρ.Απαλαγάκη,ό.π.σελ.130,περ.αριθμ.8) (Βλ Ν. Νίκα, ό.π. σελ. 46-60)

Άρθρο 69 : ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ (: ΠΡΩΩΡΗΣ) ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ.

1. Επιτρέπεται να ζητηθεί δικαστική προστασία και

α) αν η παροχή που δεν εξαρτάται από αντιπαροχή συνδέεται με την επέλευση χρονικού σημείου, προτού επέλθει το χρονικό σημείο,

β) στην περίπτωση του άρθρου 378 του αστικού κώδικα,

γ) αν ο ενάγων ζητεί να του παραδοθεί ένα πράγμα και, για την περίπτωση που δεν του παραδοθεί το ίδιο το πράγμα, ζητεί το διαφέρον,

δ) αν η γένεση ή η άσκηση του δικαιώματος εξαρτάται από την έκδοση της απόφασης,

ε) αν το δικαίωμα εξαρτάται από την πλήρωση αίρεσης ή την επέλευση γεγονότος, στ) σε κάθε άλλη περίπτωση, αν υπάρχει βάσιμος φόβος ότι ο οφειλέτης θα αποφύγει την έγκαιρη εκπλήρωση της παροχής.

2. Στην περίπτωση του εδαφ. α` της προηγούμενης παραγράφου, ο εναγόμενος καταδικάζεται να καταβάλλει τα χρήματα ή να παραδώσει το πράγμα μόλις επέλθει το χρονικό σημείο.

Στην περίπτωση του εδαφ. γ` καταδικάζεται να πληρώσει αποζημίωση αν δεν βρεθεί το πράγμα στο στάδιο της εκτέλεσης.

Στην περίπτωση του εδαφ. ε` καταδικάζεται στην παροχή, μόλις πληρωθεί η αίρεση ή επέλθει το γεγονός και αυτό διαπιστωθεί με τον τρόπο που ορίζει η απόφαση.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α)Επιτρέπεται να ζητηθεί δικαστική προστασία και

- α) αν η παροχή που δεν εξαρτάται από αντιπαροχή συνδέεται με την επέλευση χρονικού σημείου, προτού επέλθει το χρονικό σημείο,
- β) στην περίπτωση του άρθρου 378 του αστικού κώδικα,
- γ) αν ο ενάγων ζητεί να του παραδοθεί ένα πράγμα και, για την περίπτωση που δεν του παραδοθεί το ίδιο το πράγμα, ζητεί το διαφέρον,
- δ) αν η γένεση ή η άσκηση του δικαιώματος εξαρτάται από την έκδοση της απόφασης,
- ε) αν το δικαίωμα εξαρτάται από την πλήρωση αίρεσης ή την επέλευση γεγονότος,
- στ) σε κάθε άλλη περίπτωση, αν υπάρχει βάσιμος φόβος ότι ο οφειλέτης θα αποφύγει την έγκαιρη εκπλήρωση της παροχής.

Β)Στην περίπτωση του εδαφ. α` της προηγούμενης παραγράφου, ο εναγόμενος καταδικάζεται να καταβάλλει τα χρήματα ή να παραδώσει το πράγμα μόλις επέλθει το χρονικό σημείο.

Στην περίπτωση του εδαφ. γ` καταδικάζεται να πληρώσει αποζημίωση αν δεν βρεθεί το πράγμα στο στάδιο της εκτέλεσης.

Στην περίπτωση του εδαφ. ε` καταδικάζεται στην παροχή, μόλις πληρωθεί η αίρεση ή επέλθει το γεγονός και αυτό διαπιστωθεί με τον τρόπο που ορίζει η απόφαση.

Γ)Τό άρθρο 69 εισάγει αποκλίσεις στον κανόνα τού άρθρου 68 ΚΠολΔ, που προϋποθέτει την ύπαρξη άμεσης ,δηλ.τού παρόντος χρόνου καί όχι τού μέλλοντος χρόνου, ανάγκης παροχής έννομης προστασίας.

Το άρθρο 69 δηλαδή επιτρέπει την άσκηση αγωγής και όταν η ανάγκη παροχής έννομης προστασίας δεν είναι ενεστώσα ,αλλά μέλλουσα.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.375 υπό Ι.). Έτσι ενώ θα έπρεπε το επίδικο δικαίωμα να είναι απαιτητό κατα τον χρόνο της συζητήσεως της αγωγής,στις περιπτώσεις του άρθρου 69 παρέχεται ένδικη προστασία ,μολονότι το επίδικο δικαίωμα θα καταστή απαιτητό στο μέλλον.

Αρκεί βέβαια να έχει ήδη γεννηθεί κατά τον χρόνο της συζήτησης,στην περίπτωση δε του εδαφίου δ` ούτε αυτό απαιτείται.Δικαστική προστασία λοιπόν επιτρέπεται να ζητηθεί (:Υποβολή αιτήσεως παροχής δικαστικής προστασίας επιτρέπεται) και στις περιπτώσεις α`,`β`,`γ`,`δ`,`ε`,` και στ` του άρθρου 69 ΚΠολΔ.

Δ)Παραδείγματα:

α)Κατάθεση αγωγής αποδόσεως της χρήσεως του μισθίου ,λόγω επικείμενης λύσεως της μισθώσεως,μετά την γενόμενη καταγγελία της μισθώσεως ,που τέθηκε υπό αναβλητική προθεσμία 3 μηνών ,όπως προέβλεπε το μισθωτήριο,η οποία όμως προθεσμία μόλις άρχισε και θα συμπληρωθεί με την παρέλευση 3 μηνών από τότε ,που έγινε η καταγγελία. [περ(ίπτωση).α`].Ο εναγόμενος θα καταδικασθεί να αποδώσει την χρήση την επομένη της ημέρας ,που θα λήξει η 3/μηνη αναβλητική προθεσμία.(69 παρ.2 ΚΠολΔ) (βλ. ΕφΘεσ 1436/1999, Αρμ. 2001. 486 εις Χ. Απαλαγάκη, ό.π. σελ. 35 υπό 2).

β) Κατάθεση αγωγής του αγοραστή κατά του πωλητή για παράδοση του πωληθέντος κινητού,ένσταση του μή εκπληρωθέντος συναλλάγματος από τον εναγόμενο πωλητή (ήτοι λ.χ. ένσταση του πωλητή ότι ο αγοραστής δεν πλήρωσε ακόμη το τίμημα της πωλήσεως) και τελικά καταδίκη του εναγομένου πωλητή να παραδώσει το πράγμα υπό τον όρο της ταυτόχρονης εκ μέρους του αγοραστή καταβολής του τιμήματος(περ.β`).

γ)Κατάθεση αγωγής αποδόσεως χρησιδανεισθέντος πράγματος και καταδίκης του εναγομένου σε αποζημίωση άν δεν του παραδοθεί το ίδιο το πράγμα που χρησιδάνεισε,(περ.γ`).

δ) Κατάθεση αγωγής ακυρώσεως δικαιοπραξίας και αναζήτησης της καταβληθείσας παροχής(περ.δ').Εδώ η γένεση και η άσκηση του δικαιώματος αναζήτησης της καταβληθείσας παροχής εξαρτάται από την έκδοση αποφάσεως,η οποία θα ακυρώσει την δικαιοπραξία,από την οποία γεννήθηκε η υποχρέωση της παροχής,που ήδη καταβλήθηκε.

ε) Κατάθεση αγωγής καταβολής μελλοντικής περιοδικής παροχής,(περ.ε')(ΑΠ 626/1982, ΝοΒ 1983. 496 εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π. σελ. 150 υπό 6).

στ) Κατάθεση αγωγής αποδόσεως επαγγελματικού δανείου,το οποίο συμφωνήθηκε μεν να επιστραφεί ένα έτος μετά την καταγγελία του από τον δανειστή και η καταγγελία έγινε μεν,αλλά το έτος δεν παρήλθε και επειδή οι δουλειές του οφειλέτη δεν πάνε καλά,υπάρχει βάσιμος φόβος μη έγκαιρης εκπλήρωσης της παροχής - όχι δηλαδή ότι ο οφειλέτης θα αποφύγει την εκπλήρωση της παροχής , αλλά ότι θα αποφύγει την έγκαιρη εκπλήρωση της παροχής , διότι θα χρειασθεί να διεξαχθεί δίκη, η οποία θ'απαιτήσει τον χρόνο της όταν το δάνειο καταστεί απαιτητό - και ο βάσιμος αυτός φόβος επιτρέπει την πρόωρη (ήτοι πριν το δάνειο καταστεί απαιτητό) άσκηση της αγωγής αυτής(περ.στ'). (Βλ. εις Χ. Τριανταφυλλίδη: Η προληπτική δικαστική προστασία κατά το άρθρο 69 ΚΠολΔ, έκδοση 2009, Νομική Βιβλιοθήκη, σελ. 113).

Άρθρο 70 : ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

Όποιος έχει έννομο συμφέρον να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ή μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης, μπορεί να εγείρει σχετική αγωγή.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Όποιος έχει έννομο συμφέρον να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ή μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης, μπορεί να εγείρει σχετική αγωγή.

Β)Αναγνωριστική αγωγή είναι η αγωγή,που έχει ως αίτημα (:που ζητεί):

α)την αναγνώριση της ύπαρξης(=Θετική αναγνωριστική αγωγή) ή

β)την αναγνώριση της μη ύπαρξης(ανυπαρξίας)(=αρνητική αναγνωριστική αγωγή), συγκεκριμένης έννομης σχέσης.

Θετική αναγνωριστική αγωγή είναι λ.χ.η αγωγή με αίτημα να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος οφείλει στον ενάγοντα από δάνειο συγκεκριμένο χρηματικό ποσό.

Αρνητική αναγνωριστική αγωγή είναι λ.χ.η αγωγή με αίτημα να αναγνωρισθεί ότι ο ενάγων δεν οφείλει στον εναγόμενο από δάνειο κανένα χρηματικό ποσό,διότι του έχει πληρώσει και το κεφάλαιο του δανείου και τούς τόκους.

Γ) Το έννομο συμφέρον του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ή μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης - το οποίο επιτελεί νομιμοποιητική του ενάγοντος λειτουργία, βλ. εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ό.π., σελ. 155 υπό 5 - πρέπει να περιγράφεται στην αγωγή και ν'αποδεικνύεται από τον ενάγοντα και φυσικά πρέπει να είναι άμεσο,προσωπικό και άξιο δικαστικής προστασίας.

Η ύπαρξη του ανωτέρω εννόμου συμφέροντος εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως.

Το ανωτέρω έννομο συμφέρον πρέπει να υπάρχει κατά τον χρόνο συζητήσεως της αγωγής και αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού της αναγνωριστικής αγωγής.(Βλ.και Κ.Μπέη,ό.π.σελ.380-390).

Άρθρο 71: ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

Δικαστική προστασία μπορεί να ζητήσει όποιος επιδιώκει τη σύσταση, τη μεταβολή ή την κατάργηση έννομης σχέσης στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ι) Δικαστική προστασία μπορεί να ζητήσει όποιος επιδιώκει τη σύσταση, τη μεταβολή ή την κατάργηση έννομης σχέσης στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος.

ΙΙ)Α) Όπως γνωρίζουμε από το Αστικό Δίκαιο (βλ.Γ.Μπαλή,ό.π.σελ.87) διαπλαστικό ή διαμορφωτικό δικαίωμα (του προσώπου) είναι το δικαίωμα του προσώπου ,με μονομερή του δήλωση ή συντρεχόντων άλλων όρων[λ.χ.με κατάθεση αγωγής και με έκδοση σχετικής (ήτοι διαπλαστικού χαρακτήρος) δικαστικής αποφάσεως] να επιφέρει διάπλαση δικαιώματος ή εννόμου σχέσεως ήτοι :

α)να επιφέρει κτήση (:σύσταση) δικαιώματος (τέτοιο διαπλαστικό δικαίωμα είναι π.χ. το δικαίωμα προαιρέσεως),ή

β)αλλοίωση (:μεταβολή) (μετατροπή) δικαιώματος (τέτοιο διαπλαστικό δικαίωμα είναι π.χ. το δικαίωμα επιλογής επί διαζευκτικής ενοχής,το οποίο όταν ασκηθεί επιφέρει μετατροπή της διαζευκτικής ενοχής σε απλή ενοχή) ή

γ)κατάργηση δικαιώματος (τέτοιο διαπλαστικό δικαίωμα είναι π.χ. το δικαίωμα προς καταγγελία συμβάσεως,το δικαίωμα προς υπαναχώρηση από την σύμβαση,το δικαίωμα προς ανάκληση,το δικαίωμα προς αποποίηση κληρονομίας).

Β)Τα διαπλαστικά δικαιώματα ασκούνται ή

α)μόνο με μονομερή δικαιοπρακτική δήλωση ή

β)με αγωγή,που έχει ως αίτημα την έκδοση δικαστικής αποφάσεως,η οποία - καλείται διαπλαστική απόφαση και - συνιστά,μεταβάλλει ή καταργεί έννομη σχέση, στις περιπτώσεις,που ορίζει ο νόμος.

Γ)Τα διαπλαστικά δικαιώματα,τα οποία ασκούνται μόνο με μονομερή (δικαιοπρακτική,ήτοι παράγουσα έννομο αποτέλεσμα) δήλωση,δηλ. εξωδίκως,θα μπορούσαμε να τα ονομάσουμε "διαπλαστικά δικαιώματα ασκούμενα εξωδίκως ή με μονομερή δήλωση".

Διαπλαστικά δικαιώματα ασκούμενα εξωδίκως ή με μονομερή δήλωση είναι λ.χ.

1)το δικαίωμα προαιρέσεως,

2)το δικαίωμα επιλογής επί διαζευκτικής ενοχής,

3)το δικαίωμα προς καταγγελία,

4)το δικαίωμα προς υπαναχώρηση,

5)το δικαίωμα προς ανάκληση,το δικαίωμα προς αποποίηση κληρονομίας,κ.ά.

Δ)Τα διαπλαστικά δικαιώματα,τα οποία ασκούνται με αγωγή με αίτημα την έκδοση δικαστικής αποφάσεως,η οποία - καλείται διαπλαστική απόφαση, διότι - διαπλάθει ήτοι συνιστά,μεταβάλλει ή καταργεί έννομη σχέση, στις περιπτώσεις,που ορίζει ο νόμος, θα μπορούσαμε να τα ονομάσουμε "διαπλαστικά δικαιώματα,ασκού-μενα δικαστικά" ,δηλ. με αγωγή με αίτημα την έκδοση δικαστικής διαπλαστικής αποφάσεως.

"Διαπλαστικά δικαιώματα,ασκούμενα δικαστικά" είναι λ.χ.

1)το δικαίωμα προς ακύρωση ακυρώσιμης δικαιοπραξίας λόγω πλάνης,απάτης ή απειλής,

2)το δικαίωμα προς διαζευξη,κ.ά.

Στα διαπλαστικά δικαιώματα, τα ασκούμενα δικαστικά, αναφέρεται το άρθρο 71 ΚΠολΔ. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.391,υπό γ')

Ε)Κοινό γνώρισμα όλων(δηλ. και των ασκουμένων με μονομερή δήλωση και των ασκουμένων με αγωγή) των διαπλαστικών δικαιωμάτων είναι ότι δεν αποτελούν,ούτε περιέχουν αξίωση,δηλ. δεν απαιτούν από άλλο πρόσωπο παροχή ήτοι πράξη ή παράλειψη.

Συνεπώς στα διαπλαστικά δικαιώματα δεν αντιστοιχούν υποχρεώσεις και τα διαπλαστικά δικαιώματα δεν υπόκεινται σε παραγραφή.(ΕφΘεσ 2239/1987,Αρμ.1987.857).

Στ) Το διαπλαστικό δικαίωμα το ασκούμενο με μονομερή δήλωση,αφ'ής γίνει η μονομερής δήλωσή με την οποία ασκείται έχει ως έννομο αποτέλεσμα, άνευ άλλου τινος, την διάπλαση (σύσταση,μεταβολή ή κατάργηση) του δικαιώματος ή της έννομης σχέσης και δεν χρειάζεται να γίνει δικαστήριο για να παραχθεί το έννομο αυτό αποτέλεσμα της διάπλασης.

Αν όμως χρειασθεί να γίνει δικαστήριο, διότι το πρόσωπο κατά του οποίου υπάρχει το έννομο αποτέλεσμα της διάπλασης δεν αναγνωρίζει το αποτέλεσμα αυτό και δεν συμμορφώνεται προς αυτό, τότε η αγωγή και η εκδοθησόμενη απόφαση θα είναι αναγνωριστικές και όχι διαπλαστικές λ.χ. ο εκμισθωτής ασκεί κατά του μισθωτή το δικαίωμα καταγγελίας της μισθώσεως με την μονομερή δήλωση της καταγγελίας, η οποία επιφέρει άνευ άλλου τινος το έννομο αποτέλεσμά της δηλ. την λύση της μισθώσεως. Την λύση όμως της μισθώσεως αμφισβητεί ο μισθωτής και δεν αποδίδει το μίσθιο. Τότε ο εκμισθωτής ασκεί αγωγή αποδόσεως του μισθίου, λόγω λύσεως της μισθώσεως δια καταγγελίας. Η αγωγή αυτή - δεν είναι διαπλαστική, διότι η διάπλαση, (=εδώ η λύση της μίσθωσης) επήλθε με την μονομερή δήλωση της καταγγελίας, αλλ' - είναι αναγνωριστική ως προς την λύση της μισθώσεως διά καταγγελίας και καταψηφιστική ως προς την απόδοση της χρήσεως του μισθίου και η απόφαση, που εκδίδεται είναι αναγνωριστική της επελθούσας λύσεως της μισθώσεως και επειδή δέχεται το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής για απόδοση της χρήσεως του μισθίου είναι συνάμα και καταψηφιστική. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.391, υπό β')

Αναγνωριστικές είναι και οι εξής αγωγές - και οι δεχόμενες αυτές δικαστικές αποφάσεις:-

1) η αγωγή αναγνωρίσεως ως άκυρης της εικονικής δικαιοπραξίας,

2) η αγωγή αναγνωρίσεως ως άκυρης της καταπλεονεκτικής δικαιοπραξίας, κ.ά.

Ζ) Αν με την αγωγή ασκείται διαπλαστικό δικαίωμα ασκούμενο δικαστικά τότε η αγωγή είναι διαπλαστική. Όστε διαπλαστική αγωγή είναι η αγωγή με τη οποία ασκείται διαπλαστικό δικαίωμα ασκούμενο δικαστικά (71 ΑΚ), - η οποία αγωγή έχει ως αίτημα την έκδοση δικαστικής διαπλαστικής αποφάσεως, δηλ. αποφάσεως, που θα διαπλάθει ήτοι θα συνιστά, μεταβάλλει ή καταργεί έννομη σχέση, στις περιπτώσεις, που ορίζει ο νόμος.

Η) α) Για το παραδεκτό της διαπλαστικής αγωγής δεν χρειάζεται να γίνει επίκληση ιδιαιτέρου εννόμου συμφέροντος, διότι στην αγωγή αυτή το έννομο συμφέρον στηρίζεται ακριβώς στην επιδιωκόμενη διάπλαση. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.393, υπό 6).

β) Η διαπλαστική αγωγή, επειδή δεν χωρεί αναγκαστική εκτέλεση των διαπλαστικών αποφάσεων, δεν επιτρέπεται να περιλαμβάνει αίτημα κηρύξεως της εκδοθησομένης αποφάσεως προσωρινώς εκτελεστής.

γ) Η διαπλαστική ενέργεια (: το διαπλαστικό αποτέλεσμα) των διαπλαστικών δικαστικών αποφάσεων συνίσταται είτε σε σύσταση, είτε σε αλλοίωση (μεταβολή), είτε σε κατάργηση δικαιώματος ή εννόμου σχέσεως.

Το διαπλαστικό αποτέλεσμα (: η διαπλαστική ενέργεια) των διαπλαστικών δικαστικών αποφάσεων είτε αναδράμει στο παρελθόν, όπως συμβαίνει λ.χ. επι ακυρώσεως δικαιοπραξίας (184 ΑΚ), είτε ισχύει στο μέλλον, όπως συμβαίνει λ.χ. στις δικαστικές αποφάσεις διαζυγίου. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.392, υπό 5).

Η διαπλαστική ενέργεια των διαπλαστικών δικαστικών αποφάσεων ισχύει έναντι πάντων.

δ) Το δεδικασμένο, που παράγεται από διαπλαστική δικαστική απόφαση ισχύει μόνο μεταξύ των διαδίκων και των λοιπών προσώπων, που αναγράφει το 325 ΚΠολΔ. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.393, υπό 7).

ε) Το διατακτικό των καταψηφιστικών αποφάσεων έχει δύο μέρη:

1) την διάγνωση του επιδίκου δικαιώματος και

2) την καταψήφιση (επιδίκαση) του δικαιώματος στον ενάγοντα με την καταδίκη του εναγομένου.

Το διατακτικό των διαπλαστικών αποφάσεων περιλαμβάνει επίσης δύο μέρη:

α) την διάγνωση, έστω και σιωπηρά, του επιδίκου διαπλαστικού δικαιώματος (λ.χ. επι αγωγής διαζυγίου, την διάγνωση του δικαιώματος προς διάζευξη) και

β) την αναγραφή της απονεμόμενης διαπλαστικής ενέργειας (λ.χ. επί αγωγής διαζυγίου, την λύση του γάμου). (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.391, υπό 2).

Θ) Κατά την νομολογία διαπλαστικές είναι οι εξής αγωγές και οι δεχόμενες αυτές δικαστικές αποφάσεις: (Βλ. εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π.σελ.162 υπό 7.)

1) η αγωγή ακυρώσεως ακυρώσιμης δικαιοπραξίας λόγω πλάνης, απάτης, απειλής (ΕφΑθ2640/1968 Αρμ.1069.371),

2) η αγωγή αναπροσαρμογής τού μισθώματος (ΕφΑθ 8186/1985.ΕλλΔνη 1985.1507),

3) η αγωγή διαρρήξεως καταδολιευτικής δικαιοπραξίας (ΠολΠρωτΗρ 209/1971.Αρμ-1071.738),

4) η αγωγή διαζυγίου (ΠολΠρωτΑρτ 3/1993.Αρμ.1993.157),

5)η αγωγή ακυρώσεως διαθήκης (ΑΠ 1408/1980.NoB 1981.694),κ.ά.

Άρθρο 72 : ΠΛΑΓΙΑΣΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.

Οι δανειστές έχουν δικαίωμα να ζητήσουν δικαστική προστασία ασκώντας τα δικαιώματα του οφειλέτη τους, εφόσον εκείνος δεν τα ασκεί, εκτός αν συνδέονται στενά με το πρόσωπό του.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ι) Οι δανειστές έχουν δικαίωμα να ζητήσουν δικαστική προστασία ασκώντας τα δικαιώματα του οφειλέτη τους, εφόσον εκείνος δεν τα ασκεί, εκτός αν συνδέονται στενά με το πρόσωπό του.

ΙΙ)Α)α)Πλαγιαστική αγωγή είναι (λέγεται) η περιουσιακού χαρακτήρα (λ.χ.ενοχική,- εμπράγματη,κληρονομική) αγωγή ενός δικαιούχου - οφειλέτου κατά του οφειλέτου του,που ασκείται όμως όχι απο τον ίδιο τον δικαιούχο - οφειλέτη ,αλλά από τον δανειστή του,διότι ο ίδιος ο δικαιούχος - οφειλέτης δεν την ασκεί (:αδρανεί να την ασκήσει) ,υπαίτια ή ανυπαίτια.

β)Ο ασκών την αγωγή δανειστής ζητεί από το εναγόμενο να καταβάλει όχι στον ίδιο,που είναι ενάγων,αλλά στον αδρανούντα δικαιούχο - οφειλέτη,διότι σ'εκείνον οφείλει.

Αυτονόητο ότι ο νόμος παρέχει την πλαγιαστική αγωγή στον δανειστή του αδρανούντα οφειλέτη,διότι ο δανειστής αυτός έχει λαμβάνειν απο τον αδρανούντα οφειλέτη.

γ)Περιουσιακά δικαιώματα του αδρανούντα οφειλέτη,που μπορούν να ασκηθούν πλαγιαστικά από τον δανειστή του, είναι λ.χ.

1)το δικαίωμα καταδίκης σε δήλωση βουλήσεως.(ΕφΘεσ 322/1988.Αρμ 1988.463),

2)το δικαίωμα από το προσύμφωνο (ΕφΑθ 2393/1988.ΕλλΔνη 1990.135),

3)το δικαίωμα εξαλείψεωςυποθήκης(ΜονΠρωτΘεσ 788/1970.-NoB 1970.856),

4)το δικαίωμα νομίμου μοίρας (ΕφΑθ 8345/1980.NoB 1981.568),κ.ά. (Βλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα.ό.π.σελ.164 υπό 2.).

δ)Αν δεν γίνει στην ασκούμενη αγωγή επικληση της αδρανείας του οφειλέτη-δανειστή,τότε η πλαγιαστική αγωγή είναι αόριστη.

Η αδράνεια του οφειλέτη-δικαιούχου δικαιολογεί το έννομο συμφέρον του πλαγιαστικώς ενάγοντος δανειστή.(ΕφΘεσ 3265/1977.Δικ.Επιχ.Εταιρ. 1998.189).

ε)Η πλαγιαστική αγωγή μπορεί να είναι καταψηφιστική ή διαπλαστική (λ.χ.αγωγή διανομής κοινού ακινήτου).

στ)Πλαγιαστικά μπορεί να ασκηθεί και αίτηση ασφαλιστικών μέτρων(λ.χ.πλαγιαστική αίτηση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.ΜονΠρωτΑθ 6043/1994.Δ.1994.728) και αίτηση εκούσιας δικαιοδοσίας (λ.χ. αίτηση εκδόσεως κληρονομητηρίου. ΕφΘεσ 1169/1979.NoB1980.554) και ανακοπή κατά της εκτελέσεως(λ.χ.ανακοπή ακυρώσεως πλειστηριασμού.-ΜονΠρωτΑθ 6029/1978.ΕλλΔνη 1978.745) (Βλ. Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα.-ό.π.σελ.164 υπό 2.).

ζ)Η απόφαση που απορρίπτει την πλαγιαστική αγωγή δεν παράγει δεδικασμένο εις βάρος του αδρανούντος οφειλέτη.(ΕφΑθ 1223/1986,NoB 1986.1423).Η απόφαση όμως που δέχεται την πλαγιαστική αγωγή παράγει δεδικασμένο υπέρ του αδρανούντος οφειλέτη.(ΑΠ 428/1979, NoB-1979.1455).(Βλ. Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ.166 υπο 8)

Β)α)Το άρθρο 72 ΚΠολΔ νομιμοποιεί τον ενάγοντα δανειστή ως μη δικαιούχο διάδικο.

Ο αδρανής οφειλέτης δεν είναι διάδικος.Είναι τρίτος.Άρα μπορεί ν'ασκήσει παρέμβαση. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.394,υπό 4).

β)Ο ασκών πλαγιαστική αγωγή ,ούτε υποχρεούται ,ούτε δικαιούται να καλέσει στην δίκη τον αδρανούντα οφειλέτη.Μπορεί όμως να του ανακοινώσει την δίκη. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.396,υπό 13).

γ)Η άσκηση πλαγιαστικής αγωγής δεν δημιουργεί εκκρεμοδικία για τον αδρανούντα οφειλέτη,ο οποίος δικαιούται ν'ασκήσει αγωγή για την ίδια διαφορά.(Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.396,υπό 13).

δ)Η άσκηση πλαγιαστικής αγωγής δεν είναι σύνηθες φαινόμενο στην δικαστική πρακτική.Διότι ο δανειστής του αδρανούντος οφειλέτη, άν έχει τίτλο εκτελεστό κατ'αυτού, δικαιούται να προβεί σε κατάσχεση εις χείρας του οφειλέτου του αδρανούντος οφειλέτου ως τρίτου.(Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.397,υπό 13).

Άρθρο 83 : Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ.

Αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικό του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

I) Αν η ισχύς της απόφασης της κύριας δίκης εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις του προσθέτως παρεμβάντος και του αντιδίκου του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78.

II)Α)Η ισχύς της απόφασης της κύριας δίκης εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις του προσθέτως παρεμβάντος και του αντιδίκου του στις εξής περιπτώσεις:

α)Όταν μεταξύ του προσθέτως παρεμβάντος και του αντιδίκου του θα δημιουργηθεί δεδικασμένο λ.χ.διότι ο προσθέτως παρεμβάς κατέστη μετά την έναρξη της κύριας δίκης ειδικός διάδοχος του υπέρ ού παρενέβη (325 αρ.2 ΚΠολΔ) ή διότι ο προσθέτως παρεμβάς είναι μέλος του διαδίκου νομικού προσώπου ,υπέρ του οποίου παρενέβη (329 ΚΠολΔ).

β)Όταν η απόφαση της κύριας δίκης μπορεί να εκτελεσθεί κατά του προσθέτως παρεμβάντος λ.χ.διότι είναι υπομισθωτής(325 αρ.3 ΚΠολΔ).

γ)Όταν η άμεση διαπλαστική ενέργεια της απόφασης της κύριας δίκης (λ.χ.απόφαση που ακυρώνει την εκτέλεση) θα θίγει και τις έννομες σχέσεις του προσθέτως παρεμβάντος.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.451-452 υπό3.α'.β')(Βλ.Π.Γέσιου-Φαλτσή:Η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβασις,εις τιμ.τόμ.Κ.Καραβά,1971,σελ.562-563).

Β)Όπως αναφέρθηκε υπό το άρθρο 82 παρ.2 ΚΠολΔ : Οι πράξεις που ενεργεί ο προσθέτως παρεμβαίνων είναι ισχυρές μόνον αν δεν είναι αντίθετες προς τις πράξεις του διαδίκου υπέρ του οποίου παρενέβη.'Ετσι, λ.χ ισχυρισμοί του αντίθετοι προς τους ισχυρισμούς του διαδίκου υπέρ του οποίου παρενέβη κηρύσσονται απαράδεκτοι.

Στις ανωτέρω υπό α',β',γ' περιπτώσεις,που η ισχύς της αποφάσεως της κύριας δίκης εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις του προσθέτως παρεμβάντος και του αντιδίκου του,το άρθρο 83 ΚΠολΔ εισάγει τον θεσμό της "αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης" ορίζοντας ότι εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76-78 ΚΠολΔ της αναγκαστικής ομοδικίας,με τις οποίες σκοπείται η απεξάρτηση του προσθέτως παρεμβάντος από τον υπέρ ού η πρόσθετη παρέμβαση ως εξής:

α) με την εφαρμογή της αρχής της αντικειμενικής ενέργειας των επιχειρούμενων διαδικαστικών πράξεων,που προβλέπει το άρθρου 76 ΚΠολΔ (βλ.ανωτέρω υπό το άρθρο 76 ΚΠολΔ),κατά την οποία αρχή η επιχειρούμενη διαδικαστική πράξη ωφελεί ή βλάπτει όχι μόνο τον επιχειρήσαντα την πράξη αυτή διάδικο ,αλλά και τους λοιπούς διαδίκους.

Βάσει της αρχής της αντικειμενικής ενέργειας:

1) οι διαδικαστικές πράξεις του αυτοτελώς προσθέτως παρεμβάντος δεσμεύουν(ωφελούν ή βλάπτουν) τον αδρανούντα υπέρ ού η παρέμβαση,

2)άν ο υπέρ ού η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση απουσιάζει εκπροσωπείται από τον παριστάμενο προσθέτως παρεμβάντα,

3)η βίαιη διακοπή της δίκης επέρχεται και από μεταβολή στο πρόσωπο του προσθέτως παρεμβάντος,

4)οι προθεσμίες κινούνται χωριστά για τον προσθέτως παρεμβάντα και χωριστά για τον υπέρ ου αυτός παρενέβη,

5)τα ένδικα μέσα που ασκεί ο προσθέτως παρεμβάς έχουν αποτέλεσμα και για τον υπέρ ου παρενέβη(83,76αρ.4 ΚΠολΔ),

β) με την εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 77 ΚΠολΔ,που ισχύει επι αντιφατικών ισχυρισμών.Συνεπώς ο προσθέτως παρεμβάς δικαιούται να επιχειρήσει διαδικαστικές πράξεις αντιφάσκουσες προς τις διαδικαστικές πράξεις του υπέρ ου παρενέβη (λ.χ. η ομολογία του αυτοτελώς προσθέτως παρεμβάντος,ενω ο υπέρ ου παρενέβη αρνήθηκε την αγωγή). Οι πράξεις αυτές εκτιμώνται ελεύθερα από το δικαστήριο υπό την έννοια του 77 ΚΠολΔ.Ώστε ο αυτοτελώς προσθέτως παρεμβάς,δυνάμει του 83 ΚΠολΔ,έχει εξουσίες αναγκαίου ομοδίκου.(Βλ.Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ.192 υπό 2)

Γ)Ο αυτοτελώς προσθέτως παρεμβάς όμως δεν μπορεί να μεταβάλει το αίτημα της αγωγής,ούτε να προβάλει δικά του αιτήματα,ούτε ν' ασκήσει ανταγωγή.Ούτε να συνάψει δικαστικό συμβιβασμό με τον αντίδικό του.(83,76 αρ.2 ΚΠολΔ)

Δ)Ώστε:Η πρόσθετη παρέμβαση είναι αυτοτελής όταν η απόφαση της δίκης πρόκειται ν' αναπτύξει ενέργειες και αποτελέσματα και στις σχέσεις του προσθέτως παρεμβάντος και του αντιδίκου του υπέρ ου παρενέβη,όταν δηλ. τα υποκειμενικά όρια του δεδικασμένου ή της εκτελεστότητας ή της άμεσης διαπλαστικής ενέργειας της εκδοθησόμενης απόφασης καταλαμβάνουν και τον προσθέτως παρεμβαίνοντα.

Αυτοτελής είναι συνεπώς η πρόσθετη παρέμβαση:

α)του ειδικού διαδόχου του διαδίκου υπέρ ου η πρόσθετη παρέμβαση,

β)του υπομισθωτή υπέρ του υπεκμισθωτή που ενάγεται για απόδοση του μισθίου,ή για αντισυμβατική χρήση του μισθίου,

γ)του προσεπικληθέντος αληθούς κυρίου ή νομέως(87 ΚΠολΔ),

δ) του αληθούς δικαιούχου ή υποχρέου σε δίκες που διεξάγουν οι μη δικαιούχοι ή μη υπόχρεοι διάδικοι,

ε)του υπερθεματιστή που παρεμβαίνει υπέρ του καθ'ού η ανακοπή του 933 ΚΠολΔ επισπεύδοντος δανειστή,

στ)του υπέρ του νομικού προσώπου παρεμβαίνοντος μέλους του νομικού προσώπου,(Βλ.Νίκας εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ.193 υπό 1.).

=====

Άρθρο 216 : ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ.

1. Η αγωγή, εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στα άρθρα 118 ή 117, πρέπει να περιέχει :

α) σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου,

β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς,

γ) ορισμένο αίτημα.

2. Στην αγωγή αναφέρεται:

α) προκειμένου για δίκες περιουσιακών σχέσεων η χρηματική αξία του επίδικου αντικειμένου και

β) τα στοιχεία που θεμελιώνουν την αρμοδιότητα του δικαστηρίου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ.

Το δικόγραφο της αγωγής ,εκτός από τα στοιχεία κάθε δικογράφου,που πρέπει να περιέχει και που ορίζονται στο άρθρο 118 (βλ.ανωτ.υπό το 118 ΚΠολΔ), πρέπει να περιέχει τα εξής στοιχεία:

I)Έκθεση σαφή των γεγονότων που θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο την αγωγή και

II)δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου,

III) Περιγραφή ακριβή του αντικειμένου της διαφοράς(:του επίδικου αντικειμένου). Στην αγωγή που αφορά περιουσιακές σχέσεις αναγράφεται(:αναφέρεται) και η χρηματική αξία του επίδικου αντικειμένου.

IV) Αίτημα ωρισμένο,

V)Τα στοιχεία,που θεμελιώνουν την καθ'ύλη και κατά τόπο αρμοδιότητα του δικαστηρίου,

I) Η έκθεση των γεγονότων (:πραγματικών περιστατικών)(=ιστορική ή πραγματική βάση της αγωγής) (=ελάσσων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής), - τα οποία πραγματικά γεγονότα θεμελιώνουν σύμφωνα με τον νόμο (= νομική βάση) (=νομοτυπική μορφή του κανόνα δικαίου) (=μείζων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής), την αγωγή (δηλ. την αιτούμενη με την αγωγή δικαστική προ-στασία) (=αίτημα)(=συμπέρασμα του νομικού συλλογισμού της αγωγής), - αποτελεί (:συνιστά) την πραγματική ή ιστορική βάση της αγωγής.

Εχει λοιπόν η αγωγή κατά τα ανωτέρω :

α)ιστορική βάση,(=ελάσσων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής),

β)νομική βάση, (=μείζων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής),

γ)αίτημα(=συμπέρασμα του νομικού συλλογισμού της αγωγής).(Πρβλ. Παπαντωνίου, Γενικές Αρχές, 1983, παρ.9,50,Σημαντήρας,Γενικά Αρχαί,παρ.9,αρ.82).

Η νομική βάση και η ιστορική βάση (δηλ. η μείζων πρόταση και η ελάσσων πρόταση)(ή άλλως: το ιστορικό μέρος και το νομικό μέρος αντίστοιχα) της αγωγής συναπαρτίζουν (:συναποτελούν)το σκεπτικό ή αιτιολογικό μέρος της αγωγής.

Κατ'άλλη ταυτόσημη διατύπωση: Πραγματική ή ιστορική βάση της αγωγής είναι η έκθεση των πραγματικών γεγονότων ,που συμπίπτουν με τις προϋποθέσεις εφαρμογής συγκεκριμένου κανόνα του ουσιαστικού δικαίου,του οποίου την επέλευση της έννομης συνέπειας,ζητεί με το αίτημά της η αγωγή.

Η έκθεση των άνω πραγματικών γεγονότων πρέπει να είναι σαφής.

II) Τα ίδια πραγματικά γεγονότα ,που σύμφωνα με τον νόμο, δικαιολογούν την άσκηση της αγωγής από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, αποτελούν(:συναπαρτίζουν) την νομιμοποίηση(ενεργητική και παθητική κατά κανόνα νομιμοποίηση)των διαδίκων, ενώ στην "κατ'εξάιρεση νομιμοποίηση πρέπει να μνημονεύονται στην αγωγή και οι μη δικαιούχοι και οι μη υπόχρεοι διάδικοι και ο λόγος ,που αυτοί ασκούν την αγωγή ή η αιτία ,που η αγωγή ασκείται κατ'αυτών και το έννομο συμφέρον του ενάγοντα.(Βλ.ανωτέρω στην ερμηνεία υπό το άρθρο 68 ΚΠολΔ.)

Αν η αγωγή είναι αναγνωριστική,όπου το έννομο συμφέρον επιτελεί νομιμοποιητική λειτουργία,πρέπει να εκτίθενται στην αγωγή και τα περιστατικά ,που θεμελιώνουν το έννομο συμφέρον.(Βλ.ανωτέρω υπό το άρθρο 70 ΚΠολΔ.)

IIα) Στο σημείο αυτό πρέπει να θυμηθεί ο χρήστης του παρόντος ερμηνευτικού πονήματος όσα ο Καθηγητής Κ.Μπέης γράφει στην ερμηνεία του κατ'άρθρο του ΚΠολΔ,τα οποία και όλοι οι Δικονομολόγοι Καθηγητές έχουν διδάξει, (Πρβλ.εις Κ.Μπέη: Πολιτική Δικονομία,Γενικά Αρχαί και κατ'άρθρο ερμηνεία,-Έκδοση Αφών Σάκκουλα ,1973,Τόμος Ια, παράγραφος 1 υπό Ι :Η λειτουργία του αφηρημένου κανόνα δικαίου εις σελ.9-11 και παράγραφος 20 : Αι μέθοδοι ερμηνείας του Δικονομικού Δικαίου εις σελ.122- 126 υπό 4),ήτοι τα εξής:

A)Κάθε κανόνας (Ουσιαστικού ή Δικονομικού) δικαίου διακρίνεται σε δύο μέρη, τα εξής:

α)Στο πρώτο μέρος,που ονομάζεται πραγματικό μέρος ή ιστορικό μέρος ή νομοτυπική μορφή ή προϋποθέσεις εφαρμογής (του κανόνα δικαίου,εννοείται).

Το πραγματικό (:ιστορικό) μέρος του κανόνα δικαίου περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις επελεύσεως,(εφαρμογής) της έννομης συνέπειας,ή άλλως τις προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου.

β)Στο δεύτερο μέρος ,που καλείται έννομη συνέπεια ή έννομο αποτέλεσμα (του κανόνα δικαίου).

Η έννομη συνέπεια(του κανόνα δικαίου) περιλαμβάνει(:αναγράφει) τις συνέπειες ,οι οποίες επέρχονται όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του πραγματικού (:ιστορικού) μέρους, οπότε λέμε ότι ο συγκεκριμένος κανόνας δικαίου εφαρμόζεται ή τυγχάνει εφαρμογής ή είναι εφαρμοστέος.

Το ιστορικό μέρος και η έννομη συνέπεια, έχουν μεταξύ τους σχέση αιτίου και αιτιατού (:αποτελέσματος).

γ) Ως παράδειγμα θα χρησιμοποιήσουμε τον κανόνα δικαίου του άρθρου 914 Α.Κ.,κατά τον οποίο :
:"Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει."

Στον κανόνα αυτόν του ουσιαστικού δικαίου το ιστορικό μέρος ή την νομοτυπική μορφή (και την μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού) αποτελεί η φράση:" Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια" και την έννομη συνέπεια αποτελεί η φράση : " έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει", (η οποία φράση αποτελεί και το συμπέρασμα του νομικού συλλογισμού).

Ο ενάγων εκθέτει, στο ιστορικό μέρος της αγωγής του, με σαφήνεια ότι ο εναγόμενος παράνομα και υπαίτια έσπασε με το τζήπ του την κρυστάλλινη βιτρίνα του ,αξίας 2.000 Ευρώ,δηλ. παράνομα και υπαίτια του προκάλεσε ζημία 2.000 Ευρώ.

Τα γεγονότα του ιστορικού μέρους της αγωγής,που αποτελούν την ελάχισονα πρόταση του νομικού συλλογισμού,υπάγονται στην μείζονα πρόταση του συλλογισμού,και διαπιστώνεται ότι πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άνω κανόνα δικαίου,με λογική συνέπεια την επέλευση του συμπεράσματος,δηλ.της έννομης συνέπειας του κανόνα δικαίου,η οποία αποτελεί και το αίτημα της αγωγής του ενάγοντα και βάσει της οποίας ζητείται από τον ενάγοντα ο ζημιώσας εναγόμενος να καταδικασθεί να του καταβάλει αποζημίωση 2.000 Ευρώ.

Β)Το ιστορικό του κανόνα δικαίου,κατά τους κανόνες της Επιστήμης της Λογικής, αποτελείται από "γένη"εννοιών.(Μείζων πρόταση)

Στά γένη αυτά του ιστορικού μέρους του κανόνα δικαίου υπάγονται από τον εφαρμοστή του Δικαίου (Δικαστή ή Δικηγόρο) τα πραγματικά περιστατικά (:γεγονότα),που συνέβησαν,(=Ελάχιστων πρόταση),τά οποία τις λιγότερες φορές ανήκουν,στά ίδια γένη του πραγματικού μέρους και τις περισσότερες φορές ανήκουν σε "είδη" εννοιών,τα οποία γένη ή είδη,υπάγονται λογικά στα γένη (:συμπίπτουν λογικά με τα γένη) (:πληρούν τα γένη) του ιστορικού(πραγματικού) μέρους του κανόνα δικαίου.

Όταν λοιπόν τα γένη ή είδη των πραγματικών περιστατικών υπάγονται πράγματι στα γένη του πραγματικού μέρους ,ή αλλιώς :όταν τα πραγματικά περιστατικά συμπίπτουν με τις προϋποθέσεις του πραγματικού μέρους ,τότε επέρχονται τα έννομα αποτελέσματα του κανόνα δικαίου (= η έννομη συνέπεια) και όταν αυτό συμβαίνει λέμε ότι ο συγκεκριμένος κανόνας δικαίου είναι εφαρμοστέος (ή μπορεί να τύχει εφαρμογής ή μπορεί να εφαρμοσθεί) και κατ'ακρίβειαν: εφαρμοστέα είναι η έννομη συνέπεια του κανόνα αυτού του δικαίου.

Γ)Συνήθως τα γένη εννοιών του ιστορικού μέρους του κανόνα δικαίου είναι λέξεις με γενικό νομικό εννοιολογικό περιεχόμενο,που σχεδόν πάντα χρήζουν ερμηνείας,δηλ.πρέπει ν'ανευρεθεί η αληθινή τους έννοια,το αληθινό εννοιολογικό περιεχόμενο, που ήθελε ο νομοθέτης,που επιτυγχάνεται, απο την "Ερμηνεία του Δικαίου" με τον επιτυχή συνδυσμό:

α)του γράμματος του νόμου ,δηλ. της γραμματικής διατύπωσης του νόμου,(Γραμματική ερμηνεία του κανόνα δικαίου).

β)του πνεύματος του νόμου,δηλ.του σκοπού το οποίον επεδίωκε ο νομοθέτης,δηλ. ποιά κοινωνική ανάγκη ήθελε να ρυθμίσει ο Νομοθέτης (:Τελολογική ερμηνεία του κανόνα δικαίου.Τέλος = σκοπός) και

γ) των κανόνων της λογικής (ήτοι των κανόνων της ορθής διανόησης).

Κανόνες της λογικής,εκτός από τους κανόνες του ανωτέρω λογικού ή νομικού ή δικονομικού ή δικαστικού συλλογισμού, αποτελούν και τα εξής λογικά επιχειρήματα (Βλ.Γ.Μπαλή:Γενικά Αρχαί του Αστικού Δικαίου,1961,παρ.7,σελ.17-18):

1)Ό,τι ο Νόμος ορίζει για ένα θέμα, έπεται ότι για το αντίθετο θέμα ισχύει το αντίθετο.

2)Όταν ο Νόμος επιτρέπει το μείζον, έπεται ότι επιτρέπει και το έλασσον.

3)Όταν ο Νόμος απαγορεύει το έλασσον, έπεται ότι απαγορεύει και το μείζον.

Όταν ερμηνευθεί ,δηλ.προσδιορισθεί το εννοιολογικό περιεχόμενο του γένους ή των γενών του πραγματικού μέρους του κανόνα δικαίου,τότε είναι εύκολη η διαπίστωση αν τα πραγματικά

περιστατικά ,που συνήθως εκφράζονται με απλά, νομικά ή μη νομικά, είδη, εμπίπτουν (υπάγονται) ή όχι στά γένη του πραγματικού μέρους του κανόνα δικαίου και όταν εμπίπτουν τότε ο κανόνας δικαίου είναι εφαρμόσιμος ή εφαρμοστέος ή καλείται σε εφαρμογή.

Δ) Η αγωγή -- δηλ.η αίτηση(=το αίτημα) παροχής έννομης προστασίας, για προσβληθέν δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για διαπλασθησόμενο δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για λήψη ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, η οποία (αιτούμενη) έννομη προστασία συνίσταται είτε στην αναγνώριση του προσβληθέντος δικαιώματος,είτε στην αναγνώριση και επιδίκαση (:καταψήφιση)του προσβληθέντος δικαιώματος,είτε στην διάπλαση του διαπλασθησόμενου δικαιώματος,είτε στην λήψη του ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, -- περιέχει λογικό συλλογισμό,στον οποίο στηρίζεται.

Ο συλλογισμός αυτός καλείται Νομικός Συλλογισμός και όταν περιλαμβάνεται στην δικαστική απόφαση ονομάζεται Δικανικός ή Δικαστικός Συλλογισμός.

Ο νομικός συλλογιαμός έχει:

α)ως Μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή (:τις προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,

β)ως Ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση) τα από τον ενάγοντα (:αιτούντα) επικαλούμενα και αποδειχθησόμενα πραγματικά γεγονότα (:περιστατικά),τα οποία πληρούν(:συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: τις προϋποθέσεις εφαρμογής) του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου (:Η Μείζων πρόταση και η Ελάσσων πρόταση του συλλογισμού της αγωγής συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της αγωγής), και

γ)ως συμπέρασμα(=Αίτημα) (έχει)την έννομη συνέπεια του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου.

III) Περιγραφή επακριβής του αντικειμένου της διαφοράς (: του επιδίκου αντικειμένου),δηλ. του επιδίκου δικαιώματος, εμπραγμάτου, ενοχικού, κληρονομικού, επί της προσωπικότητας,οικογενειακού,ή άλλου,που έχει προσβληθεί. Σε δίκες περιουσιακών σχέσεων πρέπει να αναγράφεται η χρηματική αξίατου επιδίκου αντικειμένου(:περιουσιακού δικαιώματος). Άν δεν αναγράφεται η χρηματική αξία, κύρωση δεν προβλέπεται . (Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.969 υπό III.2.)

IV) Αίτημα ορισμένο.Το αίτημα,είτε είναι αναγνωριστικό,είτε είναι καταψηφιστικό (:επιδικάσεως),είτε διαπλαστικό,πρέπει να είναι ορισμένο, δηλ.επακριβώς προσδιορισμένο κατά ποσό ή έκταση ,κατά ποιο(:είδος) και να περιγράφεται με σαφήνεια και πληρότητα.

V)Επίσης στην αγωγή πρέπει να αναγράφονται τα στοιχεία,που θεμελιώνουν την καθ'ύλη και κατά τόπο αρμοδιότητα του δικαστηρίου.

VI)Εάν η ιστορική βάση της αγωγής δεν είναι σαφής και ακριβής ,αλλά περιέχει αοριστίες, αντιφάσεις και ανακρίβειες,ή εαν η ενεργητική και η παθητική νομιμοποίηση της αγωγής και το έννομο συμφέρον του ενάγοντος δεν περιγράφονται στην αγωγή με πληρότητα και ακρίβεια, ή άν το επίδικο αντικείμενο δεν περιγράφεται με σαφήνεια και πληρότητα ή εάν τα αίτημα δεν είναι επακριβώς προσδιορισμένο ,τότε η αγωγή είναι αόριστος και απορρίπτεται ως απαράδεκτος.(Βλ.Κ.Μπέη ,ό.π.σελ.958 υπό III,1, υπό το άρθρο 216 ΚΠολΔ. Η αοριστία του δικογράφου της αγωγής δεν είναι δυνατόν να θεραπευθεί,ούτε δια των προτάσεων,ούτε δι'άλλου εγγράφου.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.965 υπό 11.)

VII) Το άρθρο 216 ΚΠολΔ,περιλαμβάνει τον βασικό κανόνα σύνταξης του δικογράφου της αγωγής.

=====

Άρθρο 218:ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΣΩΡΕΥΣΗ ΑΓΩΓΩΝ.

1. Περισσότερες αιτήσεις (παροχής δικαστικής προστασίας) του ίδιου ενάγοντος κατά του ίδιου εναγομένου οι οποίες πηγάζουν από την ίδια ή διαφορετική αιτία, αφορούν το ίδιο ή διαφορετικό αντικείμενο και στηρίζονται στον ίδιο ή διαφορετικό λόγο μπορούν να ενωθούν στο ίδιο δικόγραφο αγωγής:

- α) αν δεν είναι αντιφατικές μεταξύ τους,
 β) αν στο σύνολό τους υπάγονται λόγω ποσού στο δικαστήριο όπου εισάγονται, γ) αν υπάγονται στην τοπική αρμοδιότητα του ίδιου δικαστηρίου,
 δ) αν υπάγονται στο ίδιο είδος διαδικασίας,
 ε) αν η σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει σύγχυση.
 2. Αν ενωθούν περισσότερες αιτήσεις χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1, διατάσσεται ύστερα από αίτηση ή και αυτεπαγγέλτως ο χωρισμός και στην περίπτωση καθ' ύλην ή κατά τόπον αναρμοδιότητας εφαρμόζονται τα άρθρα 46 και 47.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

I) Α) Περισσότερες αιτήσεις παροχής δικαστικής προστασίας του ίδιου ενάγοντος κατά του ίδιου εναγομένου, - οι οποίες πηγάζουν από την ίδια ή διαφορετική αιτία, αφορούν το ίδιο ή διαφορετικό αντικείμενο και στηρίζονται στον ίδιο ή διαφορετικό λόγο - μπορούν να ενωθούν στο ίδιο δικόγραφο αγωγής αν συντρέχουν όλες (σωρευτικά) οι κατωτέρω προϋποθέσεις:

- α) αν δεν είναι αντιφατικές μεταξύ τους,
 β) αν στο σύνολό τους υπάγονται λόγω ποσού στο δικαστήριο όπου εισάγονται,
 γ) αν υπάγονται στην τοπική αρμοδιότητα του ίδιου δικαστηρίου,
 δ) αν υπάγονται στο ίδιο είδος διαδικασίας,
 ε) αν η σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει σύγχυση.

Β) Αν ενωθούν περισσότερες αιτήσεις παροχής δικαστικής προστασίας, χωρίς να συντρέχουν όλες οι ανωτέρω υπό Α' προϋποθέσεις, διατάσσεται, ύστερα από αίτηση ή και αυτεπαγγέλτως, ο χωρισμός και στην περίπτωση καθ' ύλην ή κατά τόπον αναρμοδιότητας εφαρμόζονται τα άρθρα 46 και 47.

II) Α) Αντικειμενική σώρευση αγωγών είναι η - κατ'εφαρμογή της αρχής της οικονομίας της δίκης - ένωση (σώρευση) στο ίδιο δικόγραφο αγωγής πολλών αγωγών του αυτού ενάγοντα κατά του αυτού εναγομένου. (Βλ. ανωτέρω υπό την ερμηνεία του άρθρου 74 ΚΠολΔ, υπό Β').

Κατ'εφαρμογή του άρθρου αυτού επιτρέπεται λ.χ. η αντικειμενική σώρευση:

- α) της αγωγής περί επιμελείας του τέκνου και της αγωγής περί διατροφής του,
 β) της αγωγής για την καταβολή του μισθού του μηνός Μαρτίου και της αγωγής για την καταβολή του μισθού του μηνός Απριλίου,
 γ) της διεκδικητικής αγωγής και της αρνητικής αγωγής, που αφορούν σε διαφορετικά ακίνητα, (ΠολΠρωτΚορ 109/1971, Δ.3.13), (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.974 υπό 5.)

Β) Η παρ.2 του άρθρου καθορίζει τι συμβαίνει όταν δεν συντρέχει μία προϋπόθεση. Η απόφαση που διατάσσει τον χωρισμό δεν είναι οριστική, δεν καταργεί την εκκρεμοδικία και δεν επιδικάζει έξοδα. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.977 υπό 12.)

Γ) Η ανωτέρω αντικειμενική σώρευση αγωγών πρέπει να διακρίνεται από την επικουρική σώρευση αγωγών, η οποία επιτρέπεται - και αν ακόμη της επικουρικά ασκούμενης αγωγής το αίτημα είναι αντιφατικό ή αντίθετο προς το αίτημα της κυρίως ασκούμενης αγωγής. (Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.211, - 2η παράγραφος).

Εάν όμως υπάρχει αντίφαση ή αντίθεση των ιστορικών βάσεων των αγωγών, υπό την έννοια ότι δεν μπορεί να συνέβη ταυτοχρόνως ένα γεγονός της μίας πραγματικής βάσης με ένα άλλο αντιφατικό του γεγονότος της ιστορικής βάσης της άλλης αγωγής, λ.χ. κατά την ίδια χρονική στιγμή να συνέβη και κλοπή του πράγματος και καταστροφή του, τότε η αντίφαση αυτή δεν επιτρέπει την επικουρική άσκηση τέτοιων αγωγών. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.981 υπό 7.)

Η επικουρικά ασκούμενη αγωγή ασκείται για την περίπτωση, που το δικαστήριο δεν ήθελε δεχθεί το αίτημα της κυρίως ασκούμενης αγωγής. Λ.χ. Με την κυρίως ασκούμενη αγωγή ζητείται από τον αγοραστή επιστροφή καταβληθέντος τιμήματος πωλήσεως, λόγω χωρησάσης μεταξύ των συμβαλλομένων πωλητού και αγοραστή αντιθέτου συμφωνίας (contrarius consensus) και επικουρικά ζητείται από τον επιστροφή του ίδιου τιμήματος με αγωγή αδιακααιολογήτου πλουτισμού του πωλητού για αιτία λήξασα ή λ.χ. με την κυρίως ασκούμενη αγωγή ζητείται δικηγορική αμοιβή και τόκος επί του ποσού της δικηγορικής αμοιβής από τον χρόνο που περατώθηκε η παροχή της δικηγορικής υπηρεσίας και επικουρικά ζητείται τόκος από της επιδόσεως της κυρίως ασκούμενης αγωγής.

Δ) Εάν η ίδια αγωγή στηρίζεται σε πολλές νομικές βάσεις, νομικές διατάξεις, εννοείται ότι δεν έχουμε αντικειμενική σώρευση αγωγών. (Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.973 υπό το άρθρο 218 ΚΠολΔ).

=====

Άρθρο 221:ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ:ΠΟΙΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΕΧΕΙ Η ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ.

1. Με την άσκηση της αγωγής, σύμφωνα με το άρθρο 215, η κατάθεσή της έχει ως συνέπεια α) εκκρεμοδικία, β) το αμετάβλητο της δικαιοδοσίας και αρμοδιότητας του δικαστηρίου, γ) την προτίμηση ανάμεσα σε περισσότερα αρμόδια δικαστήρια, και η επίδοση της έχει ως συνέπεια τα αποτελέσματα που το ουσιαστικό δίκαιο ορίζει ότι επέρχονται από την έγερση της αγωγής.

2. Εκκρεμοδικία συνεπάγεται και η υποβολή, ενώ διαρκεί η δίκη, αίτησης με την οποία επιδιώκεται καταψήφιση, αναγνώριση ή διάπλαση, καθώς και η πρόταση ένστασης συμψηφισμού.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Οι συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής είναι και δικονομικές (δηλ. προβλέπονται από το Δικονομικό Δίκαιο του ΚΠολΔ) και ουσιαστικές(δηλ.προβλέπονται από το Ουσιαστικό Δίκαιο του Α.Κ. και άλλων ουσιαστικών νόμων).

Β) Οι δικονομικές συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής είναι:

α) η εκκρεμοδικία,(221,παρ.1,περ.α΄ και 222 ΚΠολΔ),

β)το αμετάβλητο της δικαιοδοσίας και της αρμοδιότητας του δικαστηρίου, (221,παρ.1,περ.β΄ ΚΠολΔ),

γ) η προτίμηση ανάμεσα σε περισσότερα κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια, (221,παρ.1,περ.β΄ ΚΠολΔ),

δ) το απαράδεκτο της μεταβολής του αιτήματος της αγωγής, (223,εδ.α΄ ΚΠολΔ),

ε) το απαράδεκτο της μεταβολής της ιστορικής βάσης της αγωγής, (224,εδ.α΄ ΚΠολΔ).

Γ) Οι ουσιαστικές συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής είναι :

α)η διακοπή της παραγραφής της αξιώσεως,που ασκήθηκε με την αγωγή,(261,παρ.1,εδ.α΄Α.Κ.),

β) για τον οφειλέτη χρηματικής παροχής αρχίζει η παραγωγή των νόμιμων τόκων (:τόκων επιδικίας)(346 εδ.α΄Α.Κ.),

γ) επιτείνεται η ευθύνη του οφειλέτη ωρισμένου πράγμα-τος(348 Α.Κ.),

δ)επιτείνεται η ευθύνη του νομέα διεκδικουμένου πράγμα-τος(1096,1097,1100,1102,1103 Α.Κ.),

ε)κ.ά.

Δ) Επειδή η αγωγή ασκείται με δύο διαδικαστικές πράξεις ήτοι με την κατάθεση του δικογράφου της στην Γραμματεία του Δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται και με την επίδοση στον εναγόμενο επικυρωμένου αντιγράφου του κατατεθέντος δικογράφου (βλ. ανωτέρω στην ερμηνεία του άρθρου 215 υπό Α΄) ,η επέλευση των συνεπειών (δικονομικών και ουσιαστικών) της ασκήσεως της αγωγής τελεί υπό την νόμιμη διαλυτική αίρεση της μή επίδοσης στον εναγόμενο του επικυρωμένου αντιγράφου του κατατεθέντος δικογράφου της αγωγής.

Ε)Με και από την κατάθεση του δικογράφου της αγωγής στην Γραμματεία του Δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται επέρχονται οι προαναφερθείσες υπό Β΄δικονομικές συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής.

Στ)Με και από την επίδοση στον εναγόμενο επικυρωμένου αντιγράφου του κατατεθέντος δικογράφου επέρχονται οι προαναφερθείσες υπό Γ΄ ουσιαστικές συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής.

(Πρβλ.Μακριδου εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα.ό.π.υπό το άρθρο 221 ΚΠολΔ).

Z) Εκκρεμοδικία συνεπάγεται και η υποβολή, ενώ διαρκεί η δίκη, αίτησης με την οποία επιδιώκεται καταψήφισή, αναγνώριση ή διάπλωση, καθώς και η πρόταση ένστασης συμψηφισμού.

=====

Άρθρο 246 : ΠΟΤΕ ΔΙΑΤΑΣΣΕΤΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΝ ΕΚΚΡΕΜΩΝ ΕΝΩΠΙΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΙΚΩΝ.

Το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης μπορεί, αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου, να διατάξει την ένωση και συνεκδίκαση περισσότερων εκκρεμών ενώπιόν του δικών ανάμεσα στους ίδιους ή διαφορετικούς διαδίκους, αν υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

I) Το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης μπορεί, - αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου, - να διατάξει την ένωση και συνεκδίκαση περισσότερων εκκρεμών δικών, αν υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων της δίκης.

II)A) Μπορεί το δικαστήριο εφαρμόζοντας τις διατάξεις του άνω άρθρου να διατάξει την συνεκδίκαση λ.χ. αντίθετων αγωγών, αγωγής και ανταγωγής, ανακοπών κατά διαταγών πληρωμής, πολλών αιτήσεων διορθώσεως της ίδιας αποφάσεως.

Γ)Οι διατάξεις του άνω άρθρου εφαρμόζονται και στην πρωτοβάθμια δίκη και στη δευτεροβάθμια και στην αναιρετική δίκη.

Δ)Όταν διαταχθεί η συνεκδίκαση κατατίθενται κοινές προτάσεις και εκδίδεται μία οριστική αποχώρηση (Πρβλ. Μακρίδου εις Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα, όπ. σελίδα 520 υπό το άρθρο 246).

=====

Άρθρο 249 : ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ (ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ) ΕΩΣ ΟΤΟΥ ΠΕΡΑΤΩΘΕΙ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΑ Ή ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΑ Η ΑΛΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ Ή ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΚΗ .

Αν η διάγνωση της (υπό κρίση) διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας (άλλης) έννομης σχέσης ή την ακυρότητα ή τη διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης εωσότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή εωσότου εκδοθεί από τη διοικητική αρχή απόφαση που δεν θα μπορεί να προσβληθεί.

Αν η διοικητική αρχή δεν έχει ακόμη ασχοληθεί με την υπόθεση, το δικαστήριο ορίζει προθεσμία, μέσα στην οποία ο διάδικος οφείλει να προκαλέσει με αίτηση την ενέργεια της αρχής.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

A)Αν η διάγνωση της υπό κρίση διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει:

- α) από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας άλλης έννομης σχέσης ή
- β) από την ακυρότητα ή από την διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή
- γ) από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, τότε το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης έως ότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή έως ότου εκδοθεί από τη διοικητική αρχή απόφαση που δεν θα μπορεί να προσβληθεί.

Αν η διοικητική αρχή δεν έχει ακόμη ασχοληθεί με την υπόθεση, το δικαστήριο ορίζει προθεσμία, μέσα στην οποία ο διάδικος οφείλει να προκαλέσει με αίτηση την ενέργεια της αρχής.

Β) Το άρθρο 249 ΚΠολΔ εφαρμόζεται στην τακτική διαδικασία, στις ειδικές διαδικασίες και στην εκουσία δικαιοδοσία. (Βλ. Χ. Τριανταφυλλίδη εις Απαλαγάκη, ό.π.-σελ.492, περ.αρ.3)

Η αναστολή (: αναβολή) θα πρέπει να ενδείκνυται λόγω των δυσχερειών του νομικού ζητήματος και να μὴν παρελκύει απλώς την δίκη. (Βλ. Χ. Τριανταφυλλίδη εις Απαλαγάκη, ό.π.-σελ.492, περ.αρ.2).

Γ) Η απόφαση που διατάσσει την αναβολή(αναστολή) είναι μη οριστική. Συνεπώς και η εκκρεμοδικία διατηρείται και η απόφαση αυτή δεν προσβάλλεται με έφεση.

Είναι όμως δυνατόν ν'ανακληθεί και κατόπιν αιτήσεως του διαδίκου.

Δ) Η συζήτηση που επαναλαμβάνεται μετά την αναβολή (αναστολή) είναι συνέχεια της ανασταλείσης συζήτησης. (Βλ. Μακρίδου εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π. σελ.525 υπό 13).

Ε) Η απόφαση περί αναστολής της δίκης αποτελεί λογο ανωτέρας βίας, που συνεπάγεται την αναστολή της συμπλήρωσης της παραγραφής εν επιδικία(255 ΑΚ). Η παραγραφή αναστέλλεται εφ'όσον συνεχίζεται η εκκρεμότητα της άλλης πολιτικής ή διοικητικής δίκης και κατά το τελευταίο εξάμηνο του χρόνου της παραγραφής. (Βλ. Μακρίδου εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π.-σελ.525 υπό 14).

=====

Άρθρο 262 : Η ΕΝΣΤΑΣΗ

1. Η ένσταση πρέπει να περιλαμβάνει ορισμένη αίτηση και σαφή έκθεση των (πραγματικών) γεγονότων που τη θεμελιώνουν.

Ο ενιστάμενος μπορεί να συμπληρώσει, να διευκρινίσει ή να διορθώσει τους ισχυρισμούς του με προφορική δήλωση που καταχωρίζεται στα Πρακτικά.

2. Ενστάσεις από δικαίωμα τρίτου επιτρέπονται μόνο στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ι)Α) α) Ένσταση είναι αυτοτελής πραγματικός ισχυρισμός, που περιέχει (:περιλαμβάνει, στηρίζεται σε, θεμελιώνεται σε,) αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα, διάφορα των αποτελούντων την ιστορική (: πραγματική) βάση της αγωγής, με τα οποία σκοπεύεται (: επιδιώκεται) (:ο οποίος αποσκοπεί)(=αίτημα) η απόρριψη της αγωγής ή η αναβολή της απαντήσεως στην αγωγή ή η αναβολή της δίκης(:της συζητήσεως). (Βλ. Γ. Ράμμο, Στοιχεία Ελληνικής Πολιτικής Δικονομίας, 1961, τόμ. Α', -σελ.338-339).

β) Η πρόταση (:προβολή) ένστασης αποτελεί διαδικαστική πράξη με την οποία επιδιώκεται η απόρριψη της αγωγής ή η αναβολή της δίκης.

γ) Η ένσταση, όπως και η αγωγή, πρέπει να περιέχει ιστορική βάση, νομική βάση και αίτημα.

1) Ιστορική βάση της ένστασης είναι τα πραγματικά γεγονότα, (=ελάσσων πρόταση) που είναι διάφορα των πραγματικών γεγονότων, που αποτελούν την ιστορική βάση της αγωγής και πληρούν την νομοτυπική μορφή κανόνος δικαίου, (=μείζων πρόταση)(=νομική βάση) του οποίου η έννομη συνέπεια(=συμπέρασμα), όταν προταθεί (:προβληθεί) ως αίτημα στο Δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί η αγωγή, επιφέρει (: συνεπάγεται) την απόρριψη της αγωγής ή την αναβολή της δίκης. (=Νομικός συλλογισμός της ένστασης: Καθηγητής Χ. Φραγκίστας, Βλ. Κ. Μπέη, ό.π.-σελ.1127 υπό 15). Ο ενιστάμενος μπορεί να συμπληρώσει, να διευκρινίσει ή να διορθώσει τους πραγματικούς ισχυρισμούς του της ένστασης με προφορική δήλωση που καταχωρίζεται στα Πρακτικά.

2) Το αίτημά της ένστασης στηρίζεται (: θεμελιώνεται) στην έννομη συνέπεια του κανόνος δικαίου του οποίου την νομοτυπική μορφή (: τις προϋποθέσεις εφαρμογής) πληρούν τα πραγματικά γεγονότα της ιστορικής βάσης της ένστασης. (Βλ. Γ. Ράμμο, ό.π.-σελ.340 υπό α')

3) Η νομική βάση και η ιστορική βάση (δηλ. η μείζων πρόταση και η ελάσσων πρόταση του νομικού συλλογισμού της ένστασης)(ή αλλιώς: το ιστορικό μέρος και το νομικό μέρος της ένστασης) συναπαρτίζουν (:αποτελούν) το σκεπτικό ή αιτιολογικό μέρος της ένστασης.

Η ένσταση είναι νόμω βάσιμη όταν τα πραγματικά της γεγονότα πληρούν την νομοτυπική μορφή συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, του οποίου η έννομη συνέπεια, προτεινόμενη στο δικαστήριο, οδηγεί σε απόρριψη της αγωγής ή σε αναβολή της δίκης.

δ) Ο ενιστάμενος φέρει το βάρος της αποδείξεως των αποτελούντων την πραγματική (:ιστορική) βάση της ενστάσεως του πραγματικών γεγονότων. (Βλ. Γ. Ράμμο, ό.π.σελ.340 υπό ββ').

ε) Οι ενστάσεις δεν επιτρέπεται ν' αντιφάσκουν μεταξύ τους. Όλες οι αντιφάσκουσες μεταξύ τους ενστάσεις κηρύσσονται απαράδεκτες. (Βλ. Γ. Ράμμο, ό.π.σελ.341).

στ) Ο ενάγων-καθ' ού η ένσταση, φέρει το βάρος:

1) της αρνήσεως της ιστορικής βάσης της προταθείσης ενστάσεως. Αν δεν αρνηθεί ο ενάγων την ιστορική βάση της εναντίον του ενστάσεως τότε ο ενιστάμενος εναγόμενος δεν υποχρεούται ν' αποδείξει τα πραγματικά γεγονότα που συνθέτουν την ιστορική βάση της ένστασής του.

2) της προτάσεως αντενστάσεων (λχ. αντένσταση κατά της ένστασης παραγραφής είναι ο ισχυρισμός διακοπής της παραγραφής), διότι αν γίνει δεκτή η παρακωλυτική ή καταργητική ή γνήσια ένσταση του εναγομένου, θ' απορριφθεί η αγωγή του ενάγοντος. (Βλ. Κ. Μπέη, ό.π.σελ.1129 υπό 18)

Β) Οι ενστάσεις διακρίνονται σε Ουσιαστικές και Δικονομικές.

Γ) Ουσιαστικές ενστάσεις είναι οι ενστάσεις που πηγάζουν από το Ουσιαστικό Δίκαιο, δηλ. στηρίζονται σε διατάξεις του Ουσιαστικού Δικαίου, ήτοι όλες οι κατωτέρω παρακωλυτικές, καταργητικές, γνήσιες και καταχρηστικές ενστάσεις.

Οι ουσιαστικές ενστάσεις υποδιαιρούνται σε :

α) Ενστάσεις παρακωλυτικές (ή διακωλυτικές, κατά Καθηγητή Χ. Φραγκίστα) της γενέσεως του ασκηθέντος με την αγωγή δικαιώματος, δηλ. που εμποδίζουν (:παρακω-λύουν) την γένεση του δικαιώματος που ασκήθηκε με την αγωγή και συνεπώς προτεινόμενες **επιδιώκουν απόρριψη της αγωγής, λ.χ.**

1) η ένσταση εικονικότητας-και συνεπώς ακυρότητας (138 ΑΚ) - της σύμβασης από την οποία γεννήθηκε το δικαίωμα, που ασκήθηκε με την αγωγή,

2) η ένσταση ακυρότητας της σύμβασης από την οποία γεννήθηκε το δικαίωμα, που ασκήθηκε με την αγωγή, επειδή ο αντισυμβαλλείς ενάγων ήταν κατά την σύναψη της επίδικης σύμβασης ανίκανος προς δικαιοπραξία.

3) κ.ά. (Βλ. Γ. Ράμμο, ό.π.σελ.338 υπό Α'α').

β) Ενστάσεις καταργητικές (ή καταλυτικές, κατά Καθηγητή Χ. Φραγκίστα) του ασκηθέντος με την αγωγή δικαιώματος, δηλ. που καταργούν (:ανατρέπουν, καταλύουν, εκμηδενίζουν) το δικαίωμα που ασκήθηκε με την αγωγή και συνεπώς προτεινόμενες **επιδιώκουν απόρριψη της αγωγής, λ.χ.**

1) η ένσταση εξοφλήσεως,

2) η ένσταση παραγραφής,

3) η ένσταση αφέσεως χρέους,

4) κ.ά. (Βλ. Γ. Ράμμο, ό.π.σελ.338 υπό Α'α').

γ) Ενστάσεις γνήσιες, ήτοι ενστάσεις που στηρίζονται σε ουσιαστικό δικαίωμα αυτοτελές αντίπαλο του ασκηθέντος με την αγωγή ουσιαστικού δικαιώματος, που εμποδίζει (προσωρινώς=αναβλητικές ενστάσεις, ή διαρκώς=ανατρεπτικές ενστάσεις) (Βλ. Γ. Μπαλή, ό.π.παρ.137,σελ.365-366)] την ενέργεια του δικαιώματος που ασκήθηκε με την αγωγή και συνεπώς προτεινόμενες επιδιώκουν απόρριψη της αγωγής, λ.χ.

1) η ένσταση ακυρώσεως (της επίδικης) δικαιοπραξίας λόγω πλάνης, απάτης ή απειλής (140, 147, 150, 154, 155 Α.Κ.),

2) η ένσταση συμψηφισμού (440 ΑΚ),

- 3) η ένσταση παραγραφής (272 ΑΚ),
- 4) η ένσταση επισχέσεως (325 ΑΚ),
- 5) η ένσταση επισχέσεως λόγω δαπανών (326 ΑΚ),
- 6) η ένσταση μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος (374 ΑΚ),
- 7) η ένσταση παροχής ασφαλείας (377 ΑΚ),
- 8) η ένσταση αρνήσεως εκπληρώσεως δωρεάς (501 ΑΚ),
- 9) η ένσταση αρνήσεως δανείου σε πρόσωπο που κατέστη αφερέγγυο (809 ΑΚ),
- 10) η ένσταση διζήσεως (855 ΑΚ),
- 11) η ένσταση νομής ή κατοχής (1095 ΑΚ),
- 12) η ένσταση ασκήσεως αγωγής πρώτα κατά του πρωτοφειλέτου (1297 ΑΚ),
- 13) η ένσταση του εξαπογραφής κληρονόμου (1904 ΑΚ), (Βλ. Ράμμο, ό.π. σελ. 340, Γ. Μπαλή: Γεν. Αρχαί, ό.π. παρ. 135, σ. 359)

Οι γνήσιες ενστάσεις υποδιακρίνονται :

γα) σε ενστάσεις αναβλητικές. Είναι οι γνήσιες ενστάσεις που **εμποδίζουν προσωρινά την ενέργεια του δικαιώματος που ασκήθηκε με την αγωγή**, λ.χ.

- 1) η ένσταση του μη ληξιπροθέσμου της απαιτήσεως,
- 2) η ένσταση της διζήσεως,
- 3) η ένσταση παροχής ασφαλείας,
- 4) η ένσταση επισχέσεως,
- 5) κ.ά.

γβ) σε ενστάσεις ανατρεπτικές. Είναι οι γνήσιες ενστάσεις που **εμποδίζουν διαρκώς την ενέργεια του δικαιώματος που ασκήθηκε με την αγωγή**, λ.χ.

- 1) η ένσταση συμψηφισμού,
- 2) η ένσταση του εξ απογραφής κληρονόμου,
- 3) η ένσταση της αναστροφής της πωλήσεως ή της μειώσεως του τιμήματος,
- 4) κ.ά.

γγ) σε ενστάσεις που δεν μπορούν να προβληθούν (:ασκηθούν) με αγωγή, λ.χ.

- 1) η ένσταση παραγραφής (272 ΑΚ),
- 2) η ένσταση διζήσεως (855 ΑΚ),
- 3) η ένσταση του εξ απογραφής κληρονόμου (1904 ΑΚ).
- 4) κ.ά.

(Βλ. Κ. Μπέη, ό.π. σελ. 1121 υπό 8 υπό το άρθρο 262 ΚΠολΔ)

γδ) σε ενστάσεις που μπορούν να ασκηθούν με αγωγή, λ.χ.

- 1) η ένσταση ακυρώσεως (της επίδικης) δικαιοπραξίας λόγω πλάνης, απάτης ή απειλής (140, 147, 150, 154, 155 Α.Κ.),
- 2) κ.ά.

(Βλ. Κ. Μπέη, ό.π. σελ. 1120 υπό 7 υπό το άρθρο 262 ΚΠολΔ).

δ) σε ενστάσεις καταχρηστικές ήτοι ενστάσεις ,που δεν στηρίζονται, όπως οι γνήσιες, σε αυτοτελές αντίπαλο του ασκηθέντος με την αγωγή ουσιαστικό δικαίωμα, και προτεινόμενες επιδιώκουν απόρριψη της αγωγής. λ.χ.

- 1) ένσταση εξοφλήσεως (416 ΑΚ),
- 2) ένσταση αφέσεως χρέους (454 ΑΚ),
- 3) ένσταση εικονικότητας της δικαιοπραξίας (138 ΑΚ),
- 4) ένσταση αντιθέσεως της επίδικης σύμβασης στα χρηστά ήθη (178, 179 ΑΚ),
- 5) ένσταση ανικανότητας του εναγομένου προς δικαιοπραξία.
- 6) κ.ά.

(Βλ. Κ. Μπέη, ό.π. σελ. 1121 υπό 9 υπό το άρθρο 262 ΚΠολΔ).

Δ) Δικονομικές ενστάσεις είναι οι ενστάσεις που πηγάζουν από το Δικονομικό Δίκαιο, δηλ. στηρίζονται σε διατάξεις του Δικονομικού Δικαίου, λ.χ.

οι ενστάσεις που αναγράφονται στο άρθρο 263 ΚΠολΔ ήτοι

- 1) η ένσταση αναρμοδιότητας κατά τόπο, εκτός αν δεν επιτρέπεται παρέκταση,
- 2) η ένσταση υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία,
- 3) η ένσταση έλλειψης εγγυοδοσίας,
- 4) η ένσταση της μη καταβολής των εξόδων της προηγούμενης δίκης,
- 5) η ένσταση της ύπαρξης ακόμη προθεσμίας για την αποποίηση κληρονομίας, δηλ. η ένσταση της μη παρέλευσης της προθεσμίας προς αποποίηση της κληρονομίας,
- 6) η ένσταση της μή παρέλευσης της προθεσμίας εμφανίσεως των προσεπικληθέντων αναγκαίων ομοδίκων ή του αληθούς κυρίου ή νομέως ή του δικονομικού εγγυητή.
- 7) η ένσταση εκκρεμοδικίας,
- 8) Η έλλειψη κάποιας διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης.

Ο προτεινόμενος (:προβαλλόμενος) από τον διάδικο (λ.χ. από τον εναγόμενο) ισχυρισμός της έλλειψης κάποιας διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης, κατά τον Καθηγητή Κ.Μπέη δεν αποτελεί δικονομική ένσταση, αλλ' αποτελεί άρνηση. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.1133 υπό 2. και σελ.1134 υπό 6, υπό το άρθρο 263 ΚΠολΔ).

Κατά την ταπεινή, αλλ' υπεύθυνη, γνώμη μου, στηριζόμενη στην διδασκαλία του Πρύτανη των Ελλήνων Δικονομολόγων Καθηγητή Γ.Ράμμου, (Βλ. Γ.Ράμμος, ό.π.σελ.338, υπό I V, Α' α'), αφού ο ισχυρισμός αυτός πηγάζει από το Δικονομικό Δίκαιο, δηλ. στηρίζεται σε διάταξη το Δικονομικού Δικαίου, είναι ένσταση. Άλλωστε δεν μπορεί να είναι άρνηση, δηλ. αρνητική απάντηση στην αγωγή, αφού ο ισχυρισμός αυτός της έλλειψης κάποιας διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης δεν απαντά στην αγωγή, δηλ. δεν απαντά την ιστορική βάση της αγωγής. (Βλ. ανωτέρω στην παρούσα ερμηνεία μου υπό το άρθρο 261 ΚΠολΔ.).

Την ίδια γνώμη, ότι δηλ. είναι ένσταση είχε διατυπώσει στο σύγγραμμά του: -Ερμηνεία του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας (Κατ' άρθρον) (1969) ο Αρεοπαγίτης Σ. Σταυρόπουλος, στην σελ.423, υπό 6.β., στηριζόμενος στον Ευκλείδη Λ.: Ερμηνεία της Πολιτικής Δικονομίας (1932) και στους Glasson-Tissier-Morel: Σύστημα Πολιτικής Δικονομίας (μετάφραση: Γ.Ράμμου), σελ.715.

- 9) η ένσταση δεδικασμένου,
- 10) η ένσταση ελλείψεως πληρεξουσιότητας,
- 11) η ένσταση της καθ' ύλην αναρμοδιότητος του δικαστηρίου,
- 12) κ.ά.

II) Ενστάσεις από δικαίωμα τρίτου επιτρέπονται μόνο στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος.

Άρθρο 263 : ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ (ΑΝΑΒΛΗΤΙΚΕΣ).

Κατά την συζήτηση πρέπει να προτείνονται, με ποινή απαραδέκτου:

- α) η αναρμοδιότητα, εκτός αν δεν επιτρέπεται παρέκταση,
- β) η υπαγωγή της διαφοράς σε διαιτησία,
- γ) η έλλειψη εγγυοδοσίας,
- δ) η μη καταβολή των εξόδων της προηγούμενης δίκης,
- ε) η ύπαρξη προθεσμίας για την αποποίηση κληρονομίας,
- στ) η προσεπίκληση ομοδίκων ή υπόχρεων για αποζημίωση.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

A) Κατά την συζήτηση πρέπει να προτείνονται (:προβάλλονται), από τον εναγόμενο, επί ποινή απαραδέκτου, οι εξής δικονομικές και δη αναβλητικές ενστάσεις:

- 1) η ένσταση αναρμοδιότητας κατά τόπο, εκτός αν δεν επιτρέπεται παρέκταση,
- 2) η ένσταση υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία,
- 3) η ένσταση έλλειψης εγγυοδοσίας,
- 4) η ένσταση της μη καταβολής των εξόδων της προηγούμενης δίκης,
- 5) η ένσταση της ύπαρξης ακόμη προθεσμίας για την αποποίηση κληρονομίας, δηλ. η ένσταση της μη παρέλευσης της προθεσμίας προς αποποίηση της κληρονομίας,
- 6) η ένσταση της μή παρέλευσης της προθεσμίας εμφανίσεως των προσεπικληθέντων αναγκαίων ομοδίκων ή του αληθούς κυρίου ή νομέως ή του δικονομικού εγγυητή.

Άρθρο 321:ΟΙ ΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΡΟΣΒΛΗΘΟΥΝ ΜΕ ΑΝΑΚΟΠΗ ΕΡΗΜΟΔΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΦΕΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ.

Όσες οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση είναι τελεσίδικες και αποτελούν (:παράγουν)δεδικασμένο.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

I)Οι οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων,οι οποίες δεν μπορούν να προσβληθούν με (: δεν υπόκεινται σε) ανακοπή ερημοδικίας και έφεση είναι τελεσίδικες και αποτελούν (:παράγουν)δεδικασμένο.

II)Α) Όπως εξέθεσα παραπάνω στην παρούσα ερμηνεία υπό το άρθρο 308 ΚΠολΔ : Δικαστική απόφαση οριστική είναι η διαδικαστική πράξη του δικαστηρίου,η οποία εκδίδεται σε εκκρεμή δίκη,την οποία τερματίζει(:καταργεί) και έχει ως αντικείμενο την αυθεντική διάγνωση της επελεύσεως ή μή επελεύσεως των επικαλούμενων ή αποκρουόμενων από τους διαδίκους εννόμων συνεπειών (Βλ.Κ.Μπέη.ό.π.-σελ.1258,υπο II.1.) - εν σχέσει προς την αιτηθείσα έννομη προστασία, την οποία ή παρέχει,υπο την μορφή της αναγνώρισης ή καταψήφισης ή της διάπλασης,δεχόμενη την αναγνωριστική ή καταψηφιστική αγωγή για το προσβληθέν δικαίωμα ή για το υπό διάπλαση δικαίωμα ή το αιτηθέν ρυθμιστικό μέτρο της εκουσίας δικαιοδοσίας. ή την οποία (αιτηθείσα έννομη προστασία)δεν παρέχει,απορρίπτουσα την αγωγή.

B) Η δικαστική απόφαση είναι συλλογισμός,που έχει:

α) ως μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, β)ως ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση,Ιστορικό μέρος) έχει τα επικληθέντα και αποδειχθέντα από τον ενάγοντα πραγματικά γεγονότα,τα οποία ή πληρούν(: συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου ή δεν πληρούν την νομοτυπική μορφή (:Η μείζων πρόταση και η ελάσσων πρόταση του Δικανικού συλλογισμού της δικαστικής απόφασης συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της δικαστικής απόφασης), και γ)ως συμπέρασμα(=Διατακτικό) τις έννομες συνέπειες του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.280 υπό 109).

Γ) Όπως παρατηρούμε ίδιο νομικό συλλογισμό με τον νομικό συλλογισμό της δικαστικής απόφασης περιέχει η αγωγή (ανωτέρω υπό Α'),στην θετική του όμως μορφή,ότι δηλ.κατά την άποψη τού ενάγοντα τα επικαλούμενα και αποδεικτέα πραγματικά γεγονότα, πληρούν την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) των συγκεκριμένου κανόνα δικαίου και συνεπώς το συμπέρασμα ,δηλ. η έννομη συνέπεια του κανόνα δικαίου,πρέπει να επέλθει,δηλ. να γίνη δεκτό το αίτημά του ενάγοντα.

Δ)Οι δικαστικές αποφάσεις διακρίνονται :

α) σε αποφάσεις κατ'αντιμωλίαν εκδοθείσες ήτοι αποφάσεις,που εκδόθηκαν μετά από συζήτηση στην οποία παρίσταντο όλοι οι διάδικοι και σε αποφάσεις εκδοθείσες ερήμην ήτοι αποφάσεις,που εκδόθηκαν μετά από συζήτηση στην οποία ένας τουλάχιστον διάδικος ήταν δικονομικά απών(:ερημοδίκησε).

β) σε αποφάσεις οριστικές ήτοι αποφάσεις ,που εκφέρουν οριστική κρίση και τερματίζουν την δίκη σε ορισμένο δικαστήριο και σε αποφάσεις μή οριστικές ήτοι σε αποφάσεις που διατάσσουν ωρισμένες ενέργειες προπαρασκευαστικές της οριστικής κρίσεως ή αναβάλλουν την δίκη. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.280 υπό 109)

Ε)Οι οριστικές αποφάσεις δέχονται ή απορρίπτουν την αιτηθείσα (λ.χ. με την αγωγή) έννομη προστασία. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.281 υπό 109)

ΣΤ)Οι οριστικές αποφάσεις που δέχονται την αγωγή διακρίνονται:

α) σε αναγνωριστικές αποφάσεις, άν δέχονται αναγνωριστική αγωγή,

β)σε καταψηφιστικές αποφάσεις, άν δέχονται αγωγή καταψηφιστική (:επιδικάσεως)

γ)σε διαπλαστικές αποφάσεις, άν δέχονται διαπλαστική αγωγή.

δ)σε αποφάσεις που δέχονται την αίτηση εκουσίας δικαιοδοσίας και διατάσσουν το αιτηθέν ρυθμιστικό μέτρο. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.281 υπό 109)

Z) Οι οριστικές αποφάσεις αν δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας και σε έφεση λέγονται τελεσιδικές αποφάσεις. (Η τελεσιδικία καλείται και τυπικό δεδικασμένο.-Βλ.Κ.Μπέη,-ό.π.σελ.1295,ΙΙ.1.).

Οιοριστικές αποφάσεις,που δεν υπόκεινται σε έφεση λέγονται ανέκκλητες. (Βλ.Γ.Ράμμο.Στοιχεία.ό.π.σελ.411 υπό VI.Γ')

Η) Οι τελεσιδικές αποφάσεις αν δεν υπόκεινται σε αναψηλάφηση και σε αναίρεση λέγονται αμετάκλητες αποφάσεις.(Βλ.Γ.Ράμμο.Στοιχεία.ό.π.σελ.412 υπό Δ)

Θ) Οι (έννομες) συνέπειες (:Τα έννομα αποτελέσματα) (Οι ενέργειες) των τελεσιδικών δικαστικών αποφάσεων (ήτοι των οριστικών αποφάσεων ,που δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας και σε έφεση) διακρίνονται σε κύριες (ή ουσιώδεις)καισεδευτερεύουσες (ή παρεπόμενες). (Βλ.Γ.Ράμμο.Στοιχεία.ό.π.σελ.413 υπό III.Α.)

Ι) Οι κύριες (ή ουσιώδεις) συνέπειες των τελεσιδικών δικαστικών αποφάσεων είναι :

α) η εκτελεστότητα των καταψηφιστικών αποφάσεων(όχι και των αναγνωριστικών,ούτε των διαπλαστικών αποφάσεων),

β)η διαπλαστική συνέπεια (: ενέργεια) των διαπλαστικών αποφάσεων και

γ)το δεδικασμένο (ή ουσιαστικό δεδικασμένο) όλων των τελεσιδικών αποφάσεων ήτοι αναγνωριστικών, καταψηφιστικών και διαπλαστικών. (Βλ.Γ.Ράμμο.Στοιχεία.-ό.π.σελ.413 υπό III.Α)

ΙΑ)Οι δευτερεύουσες (ή παρεπόμενες) συνέπειες των τελεσιδικών δικαστικών αποφάσεων είναι λ.χ.οι εξής:

α)Η τελεσιδική δικαστική απόφαση που επιδικάζει χρηματική παροχή ή άλλη παροχή αποτιμητή σε χρήμα παρέχει τίτλο για την απόκτηση υποθηκης (1263 ΑΚ),

β)η τελεσιδική δικαστική απόφαση που βεβαιώνει (αναγνω-ρίζει ή επιδικάζει) αξίωση παραγράφεται μετά την τελεσιδικία μετά είκοσι χρόνια και αν ακόμη υπαγόταν σε συντομότερη παραγραφή(268 εδ.α'ΑΚ).

γ) κ.ά. (Βλ.Γ.Ράμμο.Στοιχεία.ό.π.σελ.413 υπό III.Β).

ΙΒ) Η έννοια (:το εννοιολογικό περιεχόμενο) του δεδικασμένου.(322 Ι και ΙΙ και 324 ΚΠολΔ):

Δεδικασμένο (: ζήτημα) είναι η δεσμευτικότητα (: η δέσμευση),που παράγεται (:γεννάται)από την τελεσιδική απόφαση για τα τα κριθέντα από την απόφαση αυτή ζητήματα(:θέματα),ήτοι: (Γ.Ράμμος, Εισηγήσεις, παρ.70, σελ.131) **η δεσμευτικότητα (: η δέσμευση),που παράγεται (:γεννάται)από την τελεσιδική απόφαση:**

α)για τα κριθέντα ζητήματα τύπου και ουσίας,τα οποία αυτή έκρινε θετικά,

δηλ. δεχόμενη την υποβληθείσα (:εκκρεμούσα) αίτηση (:αγωγή) παροχής έννομης προστασίας, ως παραδεκτή ,νόμω βάσιμη και ουσία βάσιμη, (και :

1) αναγνωρίζουσα το συγκεκριμένο προσβληθέν ουσιαστικό δικαίωμα της αναγνωριστικής αγωγής, ή

2)αναγνωρίζουσα το συγκεκριμένο προσβληθέν ουσιαστικό δικαίωμα της καταψηφιστικής αγωγής και καταδικάζουσα τον εναγόμενο σε συμμόρφωση προς το δικαίωμα αυτό, ή

3) διαπλάσσουσα το δικαίωμα της διαπλαστικής αγωγής),(Βλ.Κ.Μπέη.ό.π.σελ.-1305 υπό 2.) **ή**

β)για το κριθέν ζήτημα τύπου,που έκρινε θετικά και για το κριθέν ζήτημα ουσίας ,πού έκρινε αρνητικά, δηλ. απορρίπτουσα την παραδεκτή αίτηση (:αγωγή) παροχής έννομης προστασίας, ως νόμω αβάσιμη,ή ως νόμω βάσιμη ,αλλ'ως ουσία αβάσιμη(:μη αποδειχθείσα), - ή

γ) για το κριθέν ζήτημα τύπου, το οποίο αυτή έκρινε αρνητικά δηλ. απορρίπτουσα την αίτηση (:αγωγή) παροχής έννομης προστασίας, ως απαράδεκτη (δηλ. τύποις,ήτοι για λόγους τυπικούς).

ΙΓ) Το δεδικασμένο αποτελεί εφαρμογή της αρχής non bis in idem, που προάγει την ασφάλεια του Δικαίου, την οποία επίσης προάγει η συνέπεια του δεδικασμένου ότι δηλ. "το δεδικασμένο αντί αληθείας έχεται", δηλ. ό,τι είναι δεδικασμένο θεωρείται(:είναι) αληθές.

ΙΔ) Το δεδικασμένο αποτελεί αρνητική διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, δηλ. διαδικαστική προϋπόθεση που δεν πρέπει να υπάρχει, δηλ. η εκ μέρους του εναγομένου προβολή της "ενστάσεως" του δεδικασμένου και η εκ μέρους του Δικαστηρίου αυτεπάγγελτη λήψη οπ'όψη του δεδικασμένου, εμποδίζει οποιοδήποτε μεταγενέστερο δικαστήριο να εξετάσει πάλι την ουσία του ζητήματος, που καλύφθηκε από το δεδικασμένο, διότι ήδη έχει εξετασθεί. (Βλ.- Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.299, υπό 116.Ι. και 300 υπό ΙΙ). Όστε η βασική λειτουργία του δεδικασμένου είναι αρνητική. (= Η αρνητική λειτουργία του δεδικασμένου, πρβλ.Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.299, υπό 116.Ι. και 300 υπό ΙΙ).

ΙΕ) Όταν όμως το αντικείμενο της δεύτερης δίκης δεν ταυτίζεται με το αντικείμενο της πρώτης δίκης, αλλά εξαρτάται νομικά απ'αυτό που κρίθηκε τελεσίδικα, τότε ανακύπτει η θετική λειτουργία του δεδικασμένου. Λ.χ. αν για την απαίτηση του κεφαλαίου υπάρχει δεδικασμένο και με αγωγή ο δικαιούχος του κεφαλαίου ζητά και τους τόκους, τότε στην δίκη για τους τόκους μπορεί να στηριχθεί στο υπάρχον δεδικασμένο για το κεφάλαιο και απαλλάσσεται από το βάρος να αποδείξει την κύρια απαίτηση του κεφαλαίου ως στοιχείο της ήδη επίδικης αξιώσεώς του για τους τόκους. (= Η θετική λειτουργία του δεδικασμένου. Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.301 υπό ΙΙ).

ΙΣΤ) Επειδή όμως η τελεσίδικη απόφαση υπόκειται λ.χ.σε αναίρεση, αν γίνει δεκτή ασκηθείσα αναίρεση και εξαφανισθεί η τελεσίδικη απόφαση, τότε το εξ αυτής δεδικασμένο ανατρέπεται αναδρομικά, αφ'ής γεννήθηκε (ex tunc). (Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.302 υπό ΙΙΙ).

ΙΖ) Αν πάλι παρα την ύπαρξη του δεδικασμένου εκδοθεί νεώτερη αντίθετη απόφαση επί της ουσίας της ίδιας διαφοράς και τελεσιδικήσει, τότε έχουμε δύο αντιφατικά δεδικασμένα. Στην περίπτωση αυτή γίνεται δεκτό ότι υπερισχύει το νεώτερο δεδικασμένο. (ΕφΑθ 1002/1971, ΑρχΝ, 724, ΕφΑθ3748//1979, ΝοΒ1980.1080(Βλ.Κ.Μπέη, ό.π.σελ.2025-2026). Αντίθετος ο Κ.Κεραμέας, διότι η εκδοχή αυτή δεν συμβιβάζεται με τους σκοπούς του δεδικασμένου, αφού επικυρώνει την παραβίασή του. (Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.302 υπό ΙΙΙ)

ΙΗ) Τα αντικειμενικά όρια του δεδικασμένου διαγράφονται από τις διατάξεις των άρθρων 322 Ι, 324, 330, 331, ΚΠολΔ.

ΙΘ) Τα υποκειμενικά όρια του δεδικασμένου ρυθμίζονται από τα άρθρα 325, 326, 327, 328 και 329 ΚΠολΔ).

Κ) Τα χρονικά όρια του δεδικασμένου. Η δέσμευση του δεδικασμένου ισχύει εσαεί και η επίκλησή του μπορεί να γίνει σε μεταγενέστερη δίκη χωρίς χρονικό περιορισμό. Εξαίρεση εισάγει το άρθρο 334 ΚΠολΔ, το οποίο βλ.κατωτέρω στην παρούσα ερμηνεία. [Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.315 υπό (θέμα) 122.]

=====

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ` ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Α) Απόδειξη (ή δικανική απόδειξη) **συγκεκριμένου πραγματικού γεγονότος είναι** η επαλήθευση του πραγματικού αυτού γεγονότος (ήτοι η **διαπίστωση ότι το πραγματικό αυτό γεγονός αληθεύει**, ή η διαπίστωση ότι το πραγματικό αυτό γεγονός αληθεύει ότι συνέβη=ότι έλαβε χώρα), η οποία επαλήθευση ή **διαπίστωση της αληθείας, γίνεται μόνο με τα μέσα, τα οποία ορίζει ο ΚΠολΔ**

τα οποία ονομάζονται μέσα αποδείξεως ή αποδεικτικά μέσα ή νόμιμα αποδεικτικά μέσα και τα οποία είναι :

- 1) η ομολογία,
- 2) η αυτοψία ,
- 3) η πραγματογνωμοσύνη,
- 4) η του μάρτυρος(μαρτυρική) κατάθεση,
- 5)τα δικαστικά τεκμήρια
- 6)η εξέταση των διαδίκων,
- 7)ή ένορκη βεβαίωση και
- 8) τα έγγραφα.

(Πρβλ.Π.Γέσιου- Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως,1985,σελ.27.υπο 10 και 11.)

B)Με τον όρο απόδειξη δεν νοείται μόνο η διαπίστωση της αλήθειας ενός πραγματικού γεγονότος,αλλά και η νόμιμη (ήτοι από τον νόμο -εδώ από τον ΚΠολΔ-προβλεπόμενη) διαδικασία, που επιδιώκει την επαλήθευση αυτή.(λ.χ. η διαδικασία της αυτοψίας,η διαδικασία της καταθέσεως του μάρτυρος,η διαδικασία της πραγματογνωμοσύνης, κλπ).(:Απόδειξη ή αποδεικτική διαδικασία ή διαδικασία της απόδειξης). (Πρβλ.Π.Γέσιου- Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως,1985,σελ.27.υπό 10 και 11.)

Γ)Επίσης με το όρο "αποδείξεις" νοούνται και τα μέσα αποδείξεως(:αποδεικτικά μέσα).

Δ) Στους περί αποδείξεως κανόνες του ΚΠολΔ.στηρίζει ο δικαστής τον σχηματισμό δικανικής πεποίθησης ως προς την αλήθεια ή αναλήθεια των επικληθέντων "κρισίμων"(ήτοι πληρούντων την νομοτυπική μορφή κανόνων δικαίου,των οποίων ζητείται η εφαρμογή) πραγματικών γεγονότων.(Πρβλ.Τέντε εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ.-675 υπό 1.)

Ε) Δίκαιο της απόδειξης είναι το σύνολο των κανόνων δικαίου,που ρυθμίζουν την απόδειξη των πραγματικών γεγονότων,που αποτελούν την ελάχισσα πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής. (Πρβλ. Π. Γέσιου - Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως,1985,σελ.17 υπό2..)

Στ) Πλήρη απόδειξη έχουμε όταν δημιουργείται(:σχηματίζεται) στον δικαστή τέλεια δικανική πεποίθηση για την αλήθεια ή την αναλήθεια ενός ουσιώδους(:κρισίμου) πραγματικού γεγονότος, όπως λ.χ.τέλεια δικανική πεποίθηση δημιουργείται με την δικαστική ομολογία,ή με ένα δημόσιο έγγραφο.(Βλ.Γ.Ράμμος.Στοιχεία,ό.π.σελ.474 παρ.165 υπό Α')

Άρθρο 335 : ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ

Αντικείμενο της απόδειξης είναι μόνο τα πραγματικά γεγονότα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Αντικείμενο της απόδειξης είναι μόνο τα πραγματικά γεγονότα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης,δηλ. τα πραγματικά γεγονότα,που έχει επικαλεσθεί ο διάδικος(=ελάχισσα πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής) ως πληρούντα τις νομοτυπικές μορφές (:προϋποθέσεις εφαρμογής) των κανόνων δικαίου,(=μείζων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής), τους οποίους κανόνες δικαίου επίσης έχει επικαλεσθεί ο διάδικος, προκειμένου να επιτύχει,να γίνει δεκτό με το διατακτικό της δικαστικής απόφασης , το αίτημα της αγωγής του (το οποίο συμπίπτει με την έννομη συνέπεια των κανόνων δικαίου , που έχει επικαλεσθεί). (Πρβλ. Π. Γέσιου - Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως,1985,σελ.17.υπο 1.1.2. και σελ.29 επ.)

Άρθρο 520 :ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΦΕΣΕΩΣ. ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΕΩΣ.

1. Το έγγραφο της έφεσης πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 και τους λόγους της έφεσης.

2. Πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνέχονται με τα κεφάλαια αυτά ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

A) Το δικόγραφο (:έγγραφο) της έφεσης πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 για κάθε δικόγραφο (βλ.στην παρούσα ερμηνεία μου υπό τα άρθρα 118-120) και τους λόγους της έφεσης.

B) **Έφεση είναι** το τακτικό ένδικο μέσο με το οποίο ο διάδικος ,που ηττήθηκε προσβάλλει,για οποιονδήποτε λόγο (σφάλμα), την εκδοθείσα οριστική πρωτόδικη απόφαση [και δη τις οριστικές της διατάξεις=κεφάλαιά της (ήτοι τις διατάξεις,που δέχθηκαν ή απέρριψαν τις υποβληθείσες αιτήσεις παροχής έννομης προστασία)] ενώπιον δευτεροβαθμίου δικαστηρίου,διότι η οριστική αυτή απόφαση έσφαλε και ζητεί την εξαφάνισή της και την εν νέου συζήτηση και διάγνωση (:εξέταση) της διαφοράς,με σκοπό την έκδοση νέας ορθής απόφασης. (Πρβλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π.σελ.899,υπό 1.).

Γ) **Λόγοι εφέσεως** μπορούν να είναι οποιοδήποτε ήτοι και παράβαση οποιουδήποτε κανόνα ουσιαστικού δικαίου και παράβαση οποιουδήποτε κανόνα δικονομικού δικαίου(και όχι μόνο οι δικονομικές παραβάσεις,που αποτελούν τους λόγους αναιρέσεως του 559 αρ.2 έως αρ.20 ΚΠολΔ20),αλλά και όποια άλλη παράβαση κανόνα δικονομικού δικαίου.Ή κατ'άλλη ταυτόσημη έκφραση : λόγο εφέσεως αποτελεί οποιοδήποτε σφάλμα, πραγματικό ή νομικό, της πρωτοβάθμιας απόφασης.

Πολύ συνηθισμένος λόγος εφέσεως είναι η, λόγω παραβάσεως των δικονομικών κανόνων εκτιμήσεως των αποδείξεων, εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων,η οποία μάλιστα δεν χρειάζεται να εξειδικεύεται,δηλ. δεν χρειάζεται να αναφέρεται σε ποιές αποδείξεις αφορά το σφάλμα και τι είδους εσφαλμένη εκτίμηση έγινε,αρκεί να μνημονεύεται ότι συνεπεία της εσφαλμένης εκτιμήσεως των αποδείξεων το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ήχθη σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό.(Βλ.Σ.Σαμουήλ ,1974,σελ.99,υπό 307.)

Δ)Πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνέχονται με τα κεφάλαια αυτά, ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο προσθέτων λόγων, που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται(:επιδίδεται) στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης.

=====

Άρθρο 559 : ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ.(:ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ, ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ = ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ = ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΒΛΗΘΕΙΣΑΣ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ, ΕΦ' ΟΣΟΝ ΒΕΒΑΙΑ ΚΡΙΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟ ΠΑΓΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΜΑ)

Αναίρεση επιτρέπεται μόνο :

1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου.

Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς,

2) αν το δικαστήριο δεν είχε τη νόμιμη σύνθεση ή έλαβε μέρος στη σύνθεσή του δικαστής του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση ή κατά του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή κακοδικίας,

- 3) αν το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για εξαίρεση δικαστή, αν και ο δικαστής αυτός, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε η απόφαση, έπρεπε κατά το νόμο να εξαιρεθεί,
- 4) αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων,
- 5) αν το δικαστήριο σε περίπτωση καθ' ύλην αρμοδιότητας εσφαλμένα δέχτηκε ότι είναι αρμόδιο ή αναρμόδιο, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 47 ή αν το δικαστήριο στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 46,
- 6) αν παρά το νόμο και ιδίως παρά τις σχετικές με την επίδοση διατάξεις ο διάδικος δικάστηκε ερήμην,
- 7) αν παράνομα αποκλείστηκε η δημοσιότητα της διαδικασίας,
- 8) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα (:πραγματικά γεγονότα,πραγματικά περιστατικά) που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,
- 9) αν το δικαστήριο επιδίκασε κάτι που δεν ζητήθηκε ή επιδίκασε περισσότερα από όσα ζητήθηκαν ή άφησε αίτηση αδικαστη,
- 10) αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη ή δεν διέταξε απόδειξη γι' αυτά,
- 11) αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει ή παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν,
- 12) αν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων,
- 13) αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της απόδειξης,
- 14) αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο,
- 15) αν παρά το νόμο ανακλήθηκε οριστική απόφαση,
- 16) αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχτηκε ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει δεδικασμένο ή ότι υπάρχει δεδικασμένο με βάση απόφαση που εξαφανίστηκε ύστερα από ένδικο μέσο ή αναγνωρίστηκε ως ανύπαρκτη,
- 17) αν η ίδια απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις,
- 18) αν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση,
- 19) αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,
- 20) αν το δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο εγγράφου με το να δεχτεί πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Αναίρεση επιτρέπεται "μόνο" (: Οι λόγοι αναιρέσεως καθορίζονται περιοριστικά = numerus clausus) για οποιονδήποτε από τους παρακάτω 20 λόγους αναιρέσεως - (εκ των οποίων ο υπό 1.λόγος είναι λόγος που υπάγεται στο ουσιαστικό δίκαιο και δη είναι η παράβαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου και οι υπό 2-20 λόγοι αναιρέσεως είναι λόγοι που ανήκουν στο δικονομικό δίκαιο και δη αποτελούν παραβάσεις συγκεκριμένων κανόνων του δικονομικού δικαίου) - :

: 1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών(λ.χ.τα άρθρα 173,200 Α.Κ.), αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου.(δηλ. είναι αδιάφορο αν ο κανόνας ουσιαστικού δικαίου,- δηλ. ο κανόνας που ρυθμίζει τις βιοτικές σχέσεις των ανθρώπων,την κτήση των δικαιωμάτων,την γένεση των υποχρεώσεων και επιβάλλει κυρώσεις - περιλαμβάνεται στο Σύνταγμα,σε νόμο ,που ψηφίζει η Βουλή,σε ερμηνευτικούς κανόνες δικαιοπραξιών,σε Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου,σε έθιμο,σε διεθνή σύμβαση επικυρωμένη από την Ελλάδα,σε κανόνα του Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου,-(Βλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νί-κα,ό.π.σελ. 1003 επ.υπό 20-33)

Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς :

: Διδάγματα της κοινής πείρας είναι γενικές αρχές για την εξέλιξη των φυσικών φαινομένων και των βιοτικών σχέσεων. που συνάγονται επαγωγικά από την εμπειρία, την συμμετοχή στις συναλλαγές και τις τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις του μέσης μορφώσεως ανθρώπου (ΑΠ 16609/1987.-ΕλλΔνη 1988.1372, Ράμμος:Εγχειρίδιον II παρ.259 σελ.743)-(Βλ. Τέντες εις Κεραμέα /Κονδύλη/Νίκα.ό.π.σελ.679-680 υπό 13-15) Έχει κριθεί ότι είναι δίδαγμα κοινής πείρας λ.χ.ότι η ανεύρεση δικαστικού επιμελητή κατάν τις Κυριακές δεν είναι εύκολη,ότι η τηλεόραση προκάλεσε πτώση της κινήσεως των κινηματογράφων. Τα διδάγματα της κοινής πείρας χρησιμοποιούνται από τον δικαστή για την ερμηνεία των κανόνων δικαίου , την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς, την διαπίστωση του αιτιώδους συνδέσμου, την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών, την ερμηνεία των δικαιοπραξιών, την εκτίμηση των αποδείξεων, για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, κλπ.

Η παράβαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου.(559 παρ.1 ΚΠολΔ)(Βλ.αμέσως κατωτέρω υπό Α'- Στ')

: **Α)**Όπως είδαμε ανωτέρω στην παρούσα ερμηνεία υπό το άρθρο 216 ΚΠολΔ:

Κάθε κανόνας (Ουσιαστικού ή Δικονομικού) δικαίου διακρίνεται σε δύο μέρη, τα εξής:

α) Στο πρώτο μέρος, που ονομάζεται πραγματικό μέρος ή ιστορικό μέρος ή νομοτυπική μορφή ή προϋποθέσεις εφαρμογής (του κανόνα δικαίου, εννοείται).

Το πραγματικό (:ιστορικό) μέρος του κανόνα δικαίου περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις επελεύσεως, (εφαρμογής) της έννομης συνέπειας, ή άλλως τις προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου.

β) Στο δεύτερο μέρος, που καλείται έννομη συνέπεια ή έννομο αποτέλεσμα (του κανόνα δικαίου).

Η έννομη συνέπεια (του κανόνα δικαίου) περιλαμβάνει (:αναγράφει) τις συνέπειες, οι οποίες επέρχονται όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του πραγματικού (:ιστορικού) μέρους, οπότε λέμε ότι ο συγκεκριμένος κανόνας δικαίου εφαρμόζεται ή τυγχάνει εφαρμογής ή είναι εφαρμοστέος.

γ) Ως παράδειγμα θα χρησιμοποιήσουμε τον κανόνα ουσιαστικού δικαίου του άρθρου 914 Α.Κ., κατά τον οποίο : "Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει."

Στον κανόνα αυτόν του ουσιαστικού δικαίου το ιστορικό μέρος ή την νομοτυπική μορφή (και την μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού) αποτελεί η φράση: "Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια" και την έννομη συνέπεια αποτελεί η φράση : " έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει", (η οποία φράση αποτελεί και το συμπέρασμα του νομικού συλλογισμού).

Ο ενάγων εκθέτει, στο ιστορικό μέρος της αγωγής του, με σαφήνεια ότι ο εναγόμενος παράνομα και υπαίτια έσπασε με το τζήπ του την κρυστάλλινη βιτρίνα του, αξίας 2.000 Ευρώ, δηλ. παράνομα και υπαίτια του προκάλεσε ζημία 2.000 Ευρώ.

Τα πραγματικά γεγονότα του ιστορικού μέρους της αγωγής, που αποτελούν την ελάχισονα πρόταση του νομικού συλλογισμού, αφού αποδειχθούν υπάγονται στην μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού, και διαπιστώνεται ότι πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άνω κανόνα δικαίου, με λογική συνέπεια την επέλευση του συμπεράσματος, δηλ. της έννομης συνέπειας του κανόνα δικαίου, η οποία αποτελεί και το αίτημα της αγωγής του ενάγοντα και βάσει της οποίας ζητείται από τον ενάγοντα ο ζημιώσας εναγόμενος να καταδικασθεί να του καταβάλει αποζημίωση 2.000 Ευρώ.

Β)Όπως είδαμε ανωτέρω στην παρούσα ερμηνεία υπό το άρθρο 300 ΚΠολΔ :Η αγωγή -- δηλ. η αίτηση (=το αίτημα) παροχής έννομης προστασίας, για προσβληθέν δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για διαπλασθησόμενο δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για λήψη ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, η οποία (αιτούμενη) έννομη προστασία συνίσταται είτε στην αναγνώριση του προσβληθέντος δικαιώματος, είτε στην αναγνώριση και επιδίκαση (:καταψήφιση) του προσβληθέντος δικαιώματος, είτε στην διάπλωση του διαπλασθησόμενου δικαιώματος, είτε στην λήψη του ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, -- περιέχει συλλογισμό, ο οποίος καλείται Νομικός Συλλογισμός (Ο νομικός συλλογισμός τον οποίο κάνει το Δικαστήριο ονομάζεται Δικανικός Συλλογισμός).

Ο νομικός συλλογισμός της αγωγής έχει :

- α)ως Μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή (:τις προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,
 β)ως Ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση) τα από τον ενάγοντα (:αιτούντα) επικαλούμενα και αποδειχθέντα πραγματικά γεγονότα (:περισταστικά),τα οποία πληρούν(:συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: τις προϋποθέσεις εφαρμογής) του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου (:Η Μείζων πρόταση και η Ελάσσων πρόταση του συλλογισμού της αγωγής συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της αγωγής), και
 γ)ως συμπέρασμα(=Αίτημα) (έχει)την έννομη συνέπεια του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου.

Γ)Δικαστική απόφαση οριστική είναι η διαδικαστική πράξη του δικαστηρίου,η οποία εκδίδεται σε εκκρεμή δίκη,την οποία τερματίζει(:καταργεί) και έχει ως αντικείμενο την αυθεντική διάγνωση της επελεύσεως ή μη επελεύσεως των επικαλούμενων ή αποκρουόμενων από τους διαδίκους εννόμων συνεπειών - εν σχέσει προς την αιτηθείσα έννομη προστασία, την οποία ή παρέχει,υπο την μορφή της αναγνώρισης ή καταψήφισης ή της διάπλασης,δεχόμενη την αναγνωριστική ή καταψηφιστική αγωγή για το προσβληθέν δικαίωμα ή για το υπό διάπλαση δικαίωμα ή το αιτηθέν ρυθμιστικό μέτρο της εκουσίας δικαιοδοσίας. ή την οποία (αιτηθείσα έννομη προστασία)δεν παρέχει,απορρίπτουσα την αγωγή. (Βλ.Κ.Μπέη.ό.π.σελ.1258,υπο ΙΙ.1.).

Η δικαστική απόφαση περιέχει νομικό συλλογισμό,που λέγεται δικανικός συλλογισμός.

Ο νομικός συλλογισμός της δικαστικής απόφασης έχει:

- α) ως μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,
 β)ως ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση,Ιστορικό μέρος) έχει τα επικληθέντα και αποδειχθέντα από τον ενάγοντα πραγματικά γεγονότα,τα οποία ή πληρούν(: συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου ή δε πληρούν την νομοτυπική μορφή (:Η μείζων πρόταση και η ελάσσων πρόταση του Δικανικού συλλογισμού της δικαστικής απόφασης συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της δικαστικής απόφασης), και
 γ)ως συμπέρασμα(=Διατακτικό) τις έννομες συνέπειες του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.280 υπό 109).

Όπως παρατηρούμε ίδιο νομικό συλλογισμό με τον νομικό συλλογισμό της δικαστικής απόφασης περιέχει η αγωγή (ανωτέρω υπό Β'),στην θετική του όμως μορφή,ότι δηλ.κατά την άποψη τού ενάγοντα τα επικαλούμενα και αποδεικτέα πραγματικά γεγονότα, πληρούν την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) των συγκεκριμένου κανόνα δικαίου και συνεπώς το συμπέρασμα ,δηλ. η έννομη συνέπεια του κανόνα δικαίου,πρέπει να επέλθει,δηλ. να γίνη δεκτό το αίτημά του ενάγοντα.

Δ)Η παράβαση (:παραβίαση) του κανόνα ουσιαστικού δικαίου μπορεί να συμβεί με (:υπό) τις εξής 4 μορφές (:είδη): (Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.2130-2157)

α)Μορφή της ψευδούς ή εσφαλμένης ερμηνείας του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου ήτοι απόδοσης, από τον δικαστή της ουσίας, στον εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου (και δή είτε στην νομοτυπική του μορφή,είτε στην έννομή του συνέπεια) έννοιας(:νοήματος) διάφορης εκείνης που πράγματι έχει ήτοι εσφαλμένης έννοιας.

Λ.χ. ο δικαστής της ουσίας στον κανόνα του 261 παρ.1 ΑΚ κατά το οποίο "Η άσκηση της αγωγής (αναγνωριστικής ή καταψηφιστικής)διακόπτει την παραγραφή." απέδωσε το εσφαλμένο νόημα ότι "Η άσκηση καταψηφιστικής(και όχι και της αναγνωριστικής) αγωγής διακόπτει την παραγραφή".Εδώ έχουμε ψευδή ερμηνεία που αναφέρεται στην νομοτυπική μορφή του άνω κανόνα.(Βλ.Κ.Κεραμέα,ό.π.σελ.502,υπό 216.)

αα)Ενδέχεται ο δικαστής της ουσίας να υπέπεσε σε εσφαλμένη(:ψευδή) ερμηνεία,που αναφέρεται στην έννομη συνέπεια του εφαρμοζόμενου κανόνα ουσιαστικού δικαίου.-Λ.χ.όταν ο κανόνας δικαίου έχει ως έννομη συνέπεια αόριστη έννοια,π.χ. την καταβολή ανάλογης"διατροφής" και ο δικαστής εκ σφάλματος ώρισε όχι ανάλογη ,αλλά πολύ μικρή διατροφή.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.σελ.2131 υπό 1.και 2132,υπό α' και υπό β').

β)Μορφή της εσφαλμένης εφαρμογής του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου από τον δικαστή της ουσίας, ήτοι της εφαρμογής από το δικαστή της ουσίας της έννομης συνέπειας συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,δίχως να συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου,δηλ. δίχως

τα αποτελούντα την ιστορική βάση της αγωγής πραγματικά γεγονότα να πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής (:την νομοτυπική μορφή) του εφαρμοθέντα κανόνα δικαίου.

ββ) Μορφή της εσφαλμένης εφαρμογής του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου από τον δικαστή της ουσίας, ήτοι της μή εφαρμογής από το δικαστή της ουσίας της έννομης συνέπειας συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου, δηλ. ενώ τα αποτελούντα την ιστορική βάση της αγωγής πραγματικά γεγονότα να πληρούσαν τις προϋποθέσεις εφαρμογής (:την νομοτυπική μορφή) του εφαρμοθέντα κανόνα δικαίου. (Βλ.Κ.Παπαδοπούλου,ό.π.σελ.125-126 υπό 41.)

Ε)Ο παραβιαζόμενος κανόνας ουσιαστικού δικαίου αποτελεί (:συγκροτεί) την "μείζονα πρόταση " του νομικού (δικανικού) συλλογισμού και μπορεί να είναι:

α)κανόνας ουσιαστικού δικαίου περιλαμβανόμενος στο Σύνταγμα, λ.χ.διάταξη του Συντάγματος που ρυθμίζει τις περιουσιακές σχέσεις των προσώπων.(Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.-σελ.2142 υπό2.)

β) κανόνας ουσιαστικού νόμου ή εθίμου,ελληνικού ή ξένου,εσωτερικού ή διεθνούς,

γ)κανόνας ερμηνευτικός των δικαιοπραξιών(λ.χ.173,200 Α.Κ.)

δ)δίδαγμα κοινής πείρας ,που αφορά την ερμηνεία κανόνος δικαίου ή την υπαγωγή σ'αυτόν των πραγματικών περιστατικών.

Στ)Αυτονόητο ότι στην αναίρεση πρέπει να αναφέρεται ποιός κανόνας ουσιαστικού δικαίου παραβιάστηκε και πως.

Ακολουθούν οι επόμενοι λόγοι αναιρέσεως:

2) αν το δικαστήριο δεν είχε τη νόμιμη σύνθεση ή έλαβε μέρος στη σύνθεσή του δικαστής του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση ή κατά του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή κακοδικίας,

Μή νόμιμη (:Κακή) σύνθεση του δικαστηρίου υπάρχει λ.χ.αν η απόφαση εκδόθηκε από δικαστές άλλους ,από εκείνους ,που έλαβαν μέρος στην συζήτηση και στην διάσκεψη, άν το πολυμελές πρωτοδικείο είχε 4/μελή και όχι 3/μελή σύνθεση,κλπ (Βλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ. 1010 υπό 45).

3) αν το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για εξαίρεση δικαστή, αν και ο δικαστής αυτός, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε η απόφαση, έπρεπε κατά το νόμο να εξαιρεθεί,(: Μή εξαίρεση εξαιρετέου κατά νόμον δικαστή)

4) αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων,(Υπέρβαση της πολιτικής δικαιοδοσίας του δικαστηρίου,υπάρχει λ.χ. άν το Δικαστήριο επελήφθη υποθέσεως ανηκούσης σε άλλη δικαιοδοσία λχ. στην Διοικητική Δικαιοδοσία)

5) αν το δικαστήριο σε περίπτωση καθ' ύλην αρμοδιότητας εσφαλμένα δέχτηκε ότι είναι καθ' ύλην αρμόδιο ή αναρμόδιο, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 47 ή αν το δικαστήριο στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 46,

6) αν παρά το νόμο και ιδίως παρά τις σχετικές με την επίδοση διατάξεις ο διάδικος δικάστηκε ερήμην,

7) αν παράνομα αποκλείστηκε η δημοσιότητα της διαδικασίας,

8) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα(:πραγματικά γεγονότα,πραγματικά περιστατικά) που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,

9) αν το δικαστήριο επιδίκασε κάτι που δεν ζητήθηκε ή επιδίκασε περισσότερα από όσα ζητήθηκαν ή άφησε αίτηση αδίκαστη,

10) αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα (: πραγματικά γεγονότα) που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη

ή δεν διέταξε απόδειξη γι' αυτά,

11) αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει ή παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν,

12) αν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων,

13) αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της απόδειξης,

14) αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο,

15) αν παρά το νόμο ανακλήθηκε οριστική απόφαση,

16) αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχτηκε ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει δεδικασμένο ή ότι υπάρχει δεδικασμένο με βάση απόφαση που εξαφανίστηκε ύστερα από ένδικο μέσο ή αναγνωρίστηκε ως ανύπαρκτη,

17) αν η ίδια απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις,

18) αν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση,

19) αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης.

Η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (: Έλλειψη νόμιμης βάσης) όταν στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού δεν περιγράφονται τα πραγματικά γεγονότα με σαφήνεια και έτσι δεν μπορεί να εξεταστεί αν έγινε σωστός υπαγωγικός συλλογισμός των γεγονότων αυτών στην μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού.(Βλ.Μητσόπουλο,Πολιτική Δικονομία Α΄σελ.25).

20) αν το δικαστήριο παρεμόρφωσε το περιεχόμενο αποδεικτικού εγγράφου με το να δεχθεί πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό. (:Παραμόρφωση περιεχομένου εγγράφου) και κατέληξε σε πόρισμα επιζήμιο γιά τον αναιρεσιόντα.(ΟΛΑΠ 1/1999,ΕλλΔνη199.270).

Έγγραφα κατα τον προκείμενο λόγο είναι τα αποδεικτικά έγγραφα(432-465 ΚΠολΔ),άρα και οι μαγνητοταινίες.

Δεν νοούνται εδώ ως έγγραφα τα διαδικαστικά έγγραφα.λχ.η αγωγή ,η ανακοπή,κλπ.,τα έγγραφα στα οποία αποτυπώνεται άλλο αποδεικτικό μέσο λ.χ.οι γνωμοδοτήσεις των πραγματογνωμόνων,κλπ(Βλ.Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ. 1044,υπό 184.).

=====

Άρθρο 682 : ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ, α)ΣΕ ΕΠΕΙΓΟΥΣΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ Ή β)ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΤΡΑΠΕΙ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΤΑΖΟΥΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΗ Ή ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΕΝΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ Ή ΤΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ.(:α΄και β΄=ΠΡΟΪΠΟΘΕΣΕΙΣ ΛΗΨΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.)

1. Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν.

Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία ή να αφορά μέλλουσα απαίτηση.

2. Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν.

Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία ή να αφορά μέλλουσα απαίτηση. Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

Β) Για να διαταχθούν(:ληφθούν) λοιπόν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης πρέπει να υπάρχει επείγουσα περίπτωση (ήτοι να υπάρχει άμεση ανάγκη) λήψεως ασφαλιστικών μέτρων (λ.χ.η άμεση ανάγκη για την λήψη του ασφαλιστικού μέτρου της προσωρινής επιδίκασης διατροφής είναι η άμεση ανάγκη της διατροφής) ή να υπάρχει επικείμενος κίνδυνος ,που να απειλεί το ασφαλιστέο δικαίωμα (λ.χ. κίνδυνος εκποίησης της περιουσίας του καθ'ού οφειλέτη χρηματικής παροχής και εντεύθεν μή ικανοποίησης του δικαιώματος του δικαιούχου της χρηματικής παροχής).(Πρβλ. Κ.Μπέη .ό.π.-σελ.30 και 32).

Γ) Το ασφαλιστέο δικαίωμα (δηλ. το δικαίωμα υπέρ του οποίου ζητείται να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα) μπορεί να τελεί υπό αίρεση ή προθεσμία αναβλητική ή διαλυτική, δεν απαιτείται να είναι ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, μπορεί να είναι και μέλλουσα απαίτηση (λ.χ. αποζημιώσεως, εφόσον βέβαια έχει θεμελιωθεί το βασικό δικαίωμα αποζημιώσεως, Μον Πρωτ Αθ 15513//1996, Αρμ 1997.549) και φυσικά πρέπει να είναι γεγεννημένο ή τουλάχιστο να τελεί υπό συγκεκριμένη αναβλητική αίρεση ή προθεσμία.(Πρβλ.Κράνη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα. ό.π. σελ.1325, υπό 8) (Βλ. Π.Τζίφρα:Ασφαλιστικά Μέτρα κατά τον ΚΠολΔ, 1976σελ.10, υπό α' και β') (Πρβλ.Χ.ΤριανταφυλλίδηςΑπαλαγάκηό.π.σελ.1375, περ.αρ.3).Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

Δ) Συστηματικά τα ασφαλιστικά μέτρα μπορεί να διακριθούν σε δυο κατηγορίες:

- α) σε ρυθμιστικά ασφαλιστικά μέτρα και
- β) σε συντηρητικά ασφαλιστικά μέτρα.

αα) Τα ρυθμιστικά ασφαλιστικά μέτρα λαμβάνονται (: διατάσσονται) όταν συντρέχει επείγουσα περίπτωση που πρέπει άμεσα να αντιμετωπισθεί.

Τα μέτρα αυτά είναι:

- 1) Η προσωρινή επιδίκαση χρηματικών απαιτήσεων (728-730 ΚΠολΔ) και
- 2) Η προσωρινή ρύθμιση κατάστασης (731-735 ΚΠολΔ).

ββ) Τα συντηρητικά ασφαλιστικά μέτρα λαμβάνονται (: διατάσσονται) όταν επίκειται κίνδυνος, που πρέπει να αποτραπεί.

Τα μέτρα αυτά είναι:

- 1) Η εγγυοδοσία (704-705 ΚΠολΔ),
  - 2) Η προσημείωση υποθήκης (706 ΚΠολΔ),
  - 3) Η συντηρητική κατάσχεση (707-724 ΚΠολΔ),
  - 4) Η δικαστική μεσεγγύηση (725-727 ΚΠολΔ) και
  - 5) Η σφράγιση, αποσφράγιση, απογραφή, δημόσια κατάθεση (737-738 ΚΠολΔ).
- (Βλ. Κράνη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ό.π. σελ. 1321 - 1322 υπό 16).

=====

Άρθρο 933: ΑΝΤΙΠΡΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ, ΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ Ή ΤΗΝ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΑΣΚΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΑΝΑΚΟΠΗ.(=ΑΝΑΚΟΠΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ).

ΑΝ Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ Ή ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ, ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ ΠΟΥ ΙΣΧΥΕΙ ΤΟ ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ ΣΥΜΦΩΝΑ, ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 330 ΚΑΙ 633 § 2 ΕΔ. Γ, ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ.

ΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΣΒΕΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΕΓΓΡΑΦΑ Ή ΜΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

1. Αντιρρήσεις εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση και κάθε δανειστή του που έχει έννομο συμφέρον και αφορούν την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση ασκούνται με ανακοπή, που εισάγεται στο ειρηνοδικείο, αν ο εκτελεστός τίτλος έχει εκδοθεί από το δικαστή αυτό, και στο μονομελές πρωτοδικείο σε κάθε άλλη περίπτωση.

Αν ασκηθούν περισσότερες ανακοπές με χωριστά δικόγραφα, με επιμέλεια της γραμματείας, προσδιορίζονται και εκδικάζονται όλες υποχρεωτικά στην ίδια δικάσιμο.

Πρόσθετοι λόγοι ανακοπής μπορούν να προταθούν μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δικαστηρίου προς το οποίο απευθύνεται η ανακοπή, κάτω από το οποίο συντάσσεται έκθεση, και κοινοποιείται στον αντίδικο οκτώ (8) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση.

2. Η συζήτηση της ανακοπής προσδιορίζεται υποχρεωτικά μέσα σε εξήντα(60) ημέρες από την κατάθεσή της και η κλήτευση του καθ'ού η ανακοπή γίνεται είκοσι(20)ημέρες πριν από την συζήτηση.

3. Αρμόδιο κατά τόπο είναι το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης, εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, αλλιώς αρμόδιο είναι το δικαστήριο του άρθρου 584.

4. Αν ο εκτελεστός τίτλος είναι δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, οι αντιρρήσεις είναι απαράδεκτες στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο σύμφωνα, με τα άρθρα 330 και 633 § 2 εδάφ. γ, αντίστοιχα.

5. Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα ή με δικαστική ομολογία.

6. Η απόφαση επί της ανακοπής εκδίδεται υποχρεωτικά μέσα σε προθεσμία εξήντα (60) ημερών από τη συζήτησή της.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α)Οι αντιρρήσεις κατά της εκτέλεσης(ήτοι λόγοι ανακοπής κατά της εκτέλεσης) ,εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση(:του καθ'ού η εκτέλεση) - και κάθε δανειστή του που έχει έννομο συμφέρον - οι οποίες μπορούν ν'ασκηθούν με την ανακοπή του 933 ΚΠολΔ αφορούν::

:α) είτε την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, δηλαδή πλήττουν τα τυπικά ή τα ουσιαστικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου.[Τυπικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου είναι τα ελαττώματα του τίτλου ως εγγράφου, (λ.χ. η μη περιαφή του τύπου της εκτελέσεως, η ακυρότης του χρησιμοποιούμενου ως εκτελεστού τίτλου συμβολαιογραφικού εγγράφου, κ.λ.π.) - Ουσιαστικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου είναι τα αφορώντα στις προϋποθέσεις παροχής έννομης προστασίας υπό την μορφή αναγκαστικής εκτελέσεως, (ως π.χ. η έλλειψη ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησεως στην αναγκαστική εκτέλεση, η έλλειψη αξιώσεως βεβαίας ήτοι μη τελούσης υπο αναβλητική αίρεση ή υπό αναβλητική προθεσμία ή αξιώσεως εκκαθαρισμένης ήτοι επακριβώς προσδιορισμένης κατά ποιο και ποσό, κ.λ.π.)],

β) είτε την διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, ήτοι την προδικασία της, δηλαδή την επίδοση επιταγής, ή την κύρια διαδικασία της εκτέλεσης, δηλαδή κάθε πράξη εκτέλεσης. που γίνεται (λ.χ. κατάσχεση ακινήτου, πλειστηριασμός, αφαίρεση πράγματος κ.λ.π.) μετά την γραφόμενη επί του απογράφου και προς εκτέλεση αυτής εντολή (: παραγγελία) προς εκτέλεση.

Η εντολή προς εκτέλεση, που γράφεται επί του απογράφου, αποτελεί την αίτηση παροχής έννομης προστασίας με την μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης. (Βλ. Ι. Μπρίνια, : Αναγκαστική εκτέλεση, σελ. 404.).

γ) είτε την απαίτηση και δη:

1) την γέννηση της απαίτησης (λ.χ. εικονικότητα, προθεσμία, αίρεση, πλάνη, απάτη, απειλή, κ.λ.π.), ή
2) την άσκηση της απαίτησης (λ.χ. παραγραφή, αποδυνάμωση, καταχρηστική άσκηση κατά το 281 Α.Κ. και 116 ΚΠολΔ, κ.λ.π.) ή
3) την απόσβεση της απαίτησης (λ.χ. καταβολή οφειλόμενου ποσού, άφεση χρέους, συμψηφισμός, κ.λ.π.) και κάθε ένσταση κατά της απαίτησης (βλ. Ι. Μπρίνια ό.π. σελ. 404 - 405 και 464 επ.). - Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα.

Β) Η άνω ανακοπή κατά της εκτέλεσης εισάγεται στο ειρηνοδικείο, αν ο εκτελεστός τίτλος έχει εκδοθεί από το δικαστήριο αυτό (=καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο), και στο μονομελές πρωτοδικείο σε κάθε άλλη περίπτωση (=καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο) .

Γ) Αν ασκηθούν περισσότερες ανακοπές με χωριστά δικόγραφα, προσδιορίζονται και εκδικάζονται όλες υποχρεωτικά στην ίδια δικάσιμο.

Δ) Πρόσθετοι λόγοι ανακοπής μπορούν να προταθούν μόνο με ιδιαίτερο (:χωριστό) δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δικαστηρίου προς το οποίο απευθύνεται η ανακοπή, κάτω από το οποίο συντάσσεται έκθεση, και κοινοποιείται στον αντίδικο οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση.

Ε) Η συζήτηση της ανακοπής του 933 ΚΠολΔ κατά της εκτέλεσης :

α) προσδιορίζεται υποχρεωτικά μέσα σε εξήντα ημέρες από την κατάθεσή της και
β) η κλήτευση του καθ'ού η ανακοπή γίνεται είκοσι(20) ημέρες πριν από την συζήτηση.

Στ) Αρμόδιο κατά τόπο είναι το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης, εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, αλλιώς αρμόδιο είναι το δικαστήριο του άρθρου 584.

Ζ) Αν ο εκτελεστός τίτλος είναι δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, οι αντιρρήσεις είναι απαράδεκτες στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο σύμφωνα, με τα άρθρα 330 και 633 § 2 εδάφ. γ, αντίστοιχα.

Η) Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα ή με δικαστική ομολογία.

Θ) Η απόφαση επί της ανακοπής εκδίδεται υποχρεωτικά μέσα σε προθεσμία εξήντα ημερών από τη συζήτησή της.

=====

**ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΑΤΕ.
 ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ε.τ.ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,
 ΠΡΟΞ.ΚΟΡΟΜΗΛΑ 36,ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,Τ.Κ.546 22**

=====